

DE STER

D 20694 E

Nr. 6 · Juni 1968

68e Jaargang

Een inspirerende boodschap

VAN MARK E. PETERSEN, lid van de Raad der Twaalfen

In een van de artikelen des geloofs staat het volgende: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn . . .” (Artikel 13).

Dit is een van de belangrijkste leerstellingen in ons geloof en voor veel mensen een van de moeilijkste om na te leven. Eerlijkheid is even essentieel voor waar christendom als de doop of de opstanding der doden. Het is de grondslag voor alle karakterontwikkeling. Toen Hij (Christus) ons onderwees om eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken, doelde Hij op oprechtheid van oogmerk, wat eerlijkheid is. Is Christus verdeeld inzake enig beginsel? Meet Hij met twee maten? Verleent Hij Zijn goedkeuring aan slinkse praktijken? Geeft Hij blijk van enige geveinsdheid? Kunnen dan diegenen die Hem volgen vals zijn?

Wat bedoelt Hij wanneer Hij zegt: „Gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven?”

Verleent Hij ons toestemming om kleine leugentjes rond te strooien met de gedachte dat we de grote wel achterwege zullen laten? Staat Hij ons toe hier en daar een beetje te stelen, als we maar geen grote diefstal plegen? Het is te betreuren dat zoveel mensen in deze duivelse leerstelling geloven! Maar er is slechts één manier waarop we Zijn tegenwoordigheid kunnen verdragen: alle vormen van schijnheiligheid te vermijden en oprecht Zijn geboden te onderhouden.

INHOUD

Waar toe onze tempels dienen.

Door president

David O. McKay 187

Waarom de mormonen

tempels bouwen.

Door Mark E. Petersen 194

Met het oog op de

tempel gericht.

Door John A. Widtsoe 203

Openbaring.

Door Doyle L. Green. 205

Enkele beschouwingen over tempels uit het verre verleden en de functie die deze destijds hebben vervuld.

Door Dr. Sidney B. Sperry 210

Hoe de heiligen der laatste dagen het huwelijk zien.

Door President Hugh B. Brown 217

Op de vooromslag: de tempel in Salt Lake City.

Op de achteromslag: de tempel in Oakland.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Juni 1968 · Nr. 6 · 68e Jaargang

Redacteur:

Dale R. Curtis, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.

Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Waartoe onze tempels dienen

DOOR PRESIDENT DAVID O. McKAY

(samengesteld uit opmerkingen, gemaakt bij de inwijding van de Zwitserse tempel en aanhalingen uit andere bronnen)

De tuinzaal in de St. George tempel.

Een van de voornaamste vragen, die telkens weer worden gesteld door verslaggevers, journalisten en de mensen in het algemeen, is: „Wat is het verschil tussen uw tempel en uw overige kerkgebouwen?” Zoals alle leden van de Kerk wel weten, is het antwoord, dat tempels worden gebouwd voor het voltrekken van heilige verordeningen — geen geheime, maar heilige plechtigheden.

Een van de kenmerken, waardoor de herstelde Kerk van Jezus Christus zich van alle andere kerkgemeenschappen onderscheidt, is dat haar verordeningen en ceremonieën eeuwig van aard zijn; zo is het bijvoorbeeld algemeen gebruikelijk, zowel bij burgerlijke als bij kerkelijke huwelijksvoltrekkingen, dat echtparen alleen

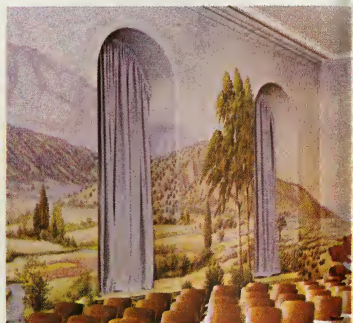
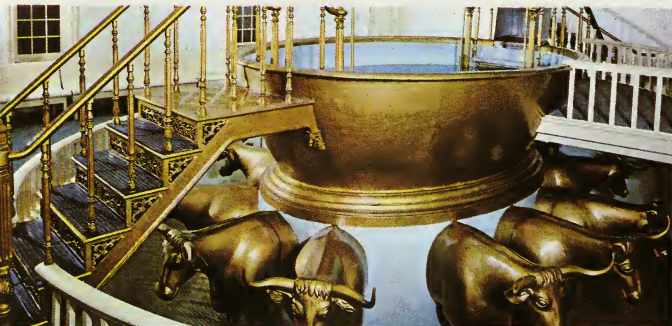
worden getrouwd „voor dit tijdelijke leven” of „totdat de dood u scheidt.” Liefde is echter even eeuwig als de menselijke geest zelf en als de mens na de dood blijft voortbestaan, wat hij inderdaad ook doet, dan zal ook de liefde blijven bestaan.

Dit interesseert vrijwel iedere weldenkende vragensteller en onderzoeker, in het bijzonder wanneer hij of zij beseft hoe waar het is, dat de liefde, die de meest goddelijke eigenschap der menselijke ziel is, even eeuwig moet zijn als de geest zelf. Wanneer dus iemand sterft, dan houdt de deugd der liefde nog stand en als de vragensteller iemand is die gelooft in de onsterfelijkheid der ziel of het voortbestaan der menselijke persoonlijkheid na de dood, dan zal hij moeten toegeven, dat de liefde in dat geval ook bestendig zal blijven.

Hieruit vloeit logischerwijze nog een andere vraag voort, nl.: Wie zullen wij in de toekomstige wereld liefhebben? Naar aanleiding van deze vraag gaf een Amerikaanse vrouw, die ik jaren geleden samen met haar

De verzegelkamer, waar huwelijken worden voltrokken voor tijd en eeuwigheid.

De wereldzaal in de tempel.

Deze vergaderzaal in de St. George tempel is een ruime hal, waarin bijzondere bijeenkomsten worden gehouden.

echtgenoot ontmoette tijdens een reis in de Stille Zuidzee, ten antwoord: „Wij behoren iedereen lief te hebben.“

„Ja,“ antwoordde ik, „en wij behoren ook hier op aarde iedereen lief te hebben.“ Dat is immers het uitdrukkelijk gebod van de Heiland, dat wij onze naaste moeten liefhebben als onszelf. Als het aardse echter een zinnebeeld is van het hemelse, dan zullen wij in de geestenwereld onze geliefden herkennen en weten dat zij het zijn, die wij hier op aarde hebben liefgehad. Ik houd meer van mijn vrouw dan ik van andere mensen kan houden. Ik houd ook veel van mijn kinderen. Voor anderen kan ik weliswaar sympathie gevoelen en ik kan het verlangen hebben om de hele mensheid te helpen, maar mijn grootste liefde is toch voor haar, naast wie ik heb gezeten aan het ziekbed, of misschien wel aan het sterfbed van een geliefde. Dergelijke ervaringen binden twee harten samen en het is heerlijk de gedachte te mogen koesteren dat de dood geen scheiding kan maken tussen harten die zo hecht aaneengesmeed zijn; immers, iedere getrouwde man onder u zal zijn eigen

vrouw en de band tussen ouders en kinderen van kracht wordt voor tijd en alle eeuwigheid en dat voor hen die op deze wijze zijn getrouwd, het gezinsverband van eeuwige duur zal zijn.

Dat is één van de redenen waarom wij tempels hebben.

Onze tempels hebben nog een ander doel en dat is voor onze vraagstellers niet zo gemakkelijk te begrijpen, totdat zij een glimp opvangen van de rechtvaardigheid Gods of totdat wij hun de vraag stellen: „Denkt u, dat een rechtvaardig God van mij zou eisen, dat ik mij zou onderwerpen aan bepaalde beginselen en verordeningen, opdat ik het Koninkrijk Gods zou mogen binnegaan, en dat Hij u zou toestaan het Koninkrijk Gods binnen te gaan, zonder dat u zich aan diezelfde beginselen en verordeningen zou behoeven onderwerpen?“

Zij die onze Heer Jezus Christus aanvaardden als de Bewerker der zaligheid, zij die Zijn — onvoorwaardelijke — uitspraken ten aanzien van de noodzaak van gehoorzaamheid aan zekere beginselen aanvaardden, zullen stellig moeten toegeven, dat iedereen aan bepaalde

In de scheppingszaal in de Salt Lake tempel geven kleurrijke wandschilderingen een voorstelling van de schepping der aarde.

vrouw in die andere wereld herkennen en u zult haar daar liefhebben, zoals u haar hier liefhebt en u beiden zult in de opstanding verrijzen tot een nieuw en eeuwig leven. Waarom zou de dood u scheiden, als de liefde dus na de dood zal blijven bestaan?

Dat mag niet en dat hoeft ook niet, want toen Jezus op aarde was, heeft Hij tot Zijn apostelen gezegd: „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.“ (Matth. 16:19.) De Kerk beweert nu dat bij de herstelling van het heilige priesterschap op aarde deze macht opnieuw werd verleend aan daartoe uitverkoren mannen, en dat in het huis des Heren, waar de huwelijksplechtigheid wordt voltrokken door degenen die op de juiste wijze zijn gevolmachtigd onze Heer en Heiland Jezus Christus te vertegenwoordigen, de echtvereniging tussen man en

fundamentele verordeningen moet voldoen, anders behoeven ze door niemand in acht genomen te worden. Daar gaat het nu tenslotte om.

Zoals u weet, hebben wij in de Heilige Schrift bewijzen te over, dat de Heiland één enkel, eeuwig plan op het oog had. Om een enkel voorbeeld te noemen: Toen Nicodemus, een lid van het Sanhedrin en een man die blijkbaar wel eens had staan luisteren als de Heiland sprak en die Hem waarschijnlijk ook was gevolgd, bij Jezus op bezoek ging, aangedreven door zijn verlangen om te weten te komen wat Jezus nu eigenlijk had, dat de Sadduceëen en Farizeëen niet hadden, sprak hij zijn getuigenis uit door te zeggen: „Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.“ Daarna ontspan zich dat gesprek, waarbij Nicodemus ongetwijfeld wel gevraagd zal hebben: „Wat moet ik doen?“ Daarop kreeg hij één van de opmerkelijkste uit-

De wereldzaal in de Salt Lake tempel geeft een zinnebeeldige voorstelling van de woeste en troosteloze wereld, waarheen Adam en Eva werden verdreven, nadat zij van de verboden vrucht hadden gegeten.

spraken, die wij in de Schriften hebben, ten antwoord, nl.: "... Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien." Toen zeide Nicodemus tot Hem: "Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde?" Alle Christenen geloven of behoren te geloven in de woorden, die Jezus toen ten antwoord gaf, te weten: "... Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan." (Joh. 3:2-5.) En dat is de waarheid.

De woorden, die de Heiland tot Nicodemus sprak, worden door de trouwe leden der Kerk in hun letterlijke betekenis aanvaard. De Schriften maken geen onderscheid tussen de levenden en de doden. Deze wet is van toepassing op ieder mens en er is alleen een uitzondering toegestaan voor de kinderen die in hun kindsheid sterven en dus geen zonde hebben bedreven, waarvoor zij zouden moeten boeten. Teneinde nu ieder een middel te verschaffen, waardoor zij allen behouden kunnen worden, zijn er in de tempels voorzieningen getroffen, waardoor de levenden ten behoeve van de overledenen kunnen worden gedoopt.

Dat dergelijk plaatsvervangend werk in de vroeg-christelijke kerk ook al werd verricht, blijkt duidelijk uit de volgende woorden van Paulus tot de Korinthiërs: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?” (1 Kor. 15:29.)

Wat gebeurt er met uw betovergrootouders, die bij

hun leven nooit hebben gehoord van de naam van Jezus Christus? En met die miljoenen anderen, die zijn gestorven zonder Zijn naam ooit te hebben vernomen? Zij allen zijn kinderen van onze hemelse Vader, evengoed als u en ik dat zijn. Is het een daad van een liefhebbend Vader om hen voor eeuwig buiten het Koninkrijk Gods te sluiten, omdat zij niet in de gelegenheid zijn geweest, de naam van Jezus Christus te leren kennen?

Neen, zo is het niet. „Wij geloven, dat ... alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.” Wij geloven ook, dat zij die gestorven zijn zonder hier in de sterfelijkheid het Evangelie te hebben gehoord, in de andere wereld een kans zullen krijgen om het alsnog te horen.

Waarheen ging de Geest van Christus, terwijl Zijn lichaam in het graf lag? De apostel Petrus deelt ons mede, dat Hij toen is heengegaan om te prediken tot de geesten die in de gevangenis waren, die ongehoorzaam waren geweest in de dagen van Noach, toen de ark werd toebereid. (Zie 1 Petr. 3:19 en 20.) Zij die duizenden jaren geleden gestorven waren, leefden dus nog in de geestenwereld en daar werd hun het Evangelie gebracht, zoals het tot alle kinderen van onze hemelse Vader zal worden gebracht.

De celestiale zaal in de Londense tempel.

Dit is dus nog een doel van de tempel. U wordt in de gelegenheid gesteld, de namen van uw voorvaders bijeen te brengen, die, nadat ze bij volmacht zijn gedoopt, in die andere wereld leden van het Koninkrijk Gods kunnen worden, zoals wij er hier lid van zijn.

Sedert de herstelling van dit beginsel en deze praktijk, hebben de leden der Kerk volijverig de geslachtsregisters der wereld doorzocht om de geschiedenis van hun voorgelacht na te gaan, opdat hun voorvaders door plaatsvervangend werk de zegeningen van het Evangelie van Christus zouden mogen ontvangen. In verband met dit werk houdt de Kerk een uitgebreide organisatie voor genealogisch onderzoek in stand.

Deze twee grote doeleinden, nl. het eeuwig huwelijk, waardoor de leden van een gezin voor tijd en eeuwigheid een elkaar worden verbonden, en het openen van de poort van het Koninkrijk Gods voor hen die gestorven zijn zonder ooit een behoorlijke kans te hebben gehad om het ware Evangelie van Jezus Christus en de noodzakelijke verordeningen daarvan te aanvaarden, zullen tot het rechtvaardigheidsgevoel spreken van allen die de waarheid liefhebben, mits deze boodschap op de juiste wijze, in alle ernst en zuiverheid wordt verkondigd aan de oprechten van hart.

Verder is er nog de tempel-,begiftiging", hetgeen ook een verordening is die betrekking heeft op de eeuwige bestemming van de mens en verband houdt met de onbegrensde mogelijkheden en vooruitgang, waarin een rechtvaardig en liefdevol Vader heeft voorzien voor de kinderen, die Hij naar Zijn eigen beeld heeft geschapen en dus voor het ganse menselijk geslacht.

Dit zijn dan de redenen, waarom er tempels worden gebouwd.

God helpe ons, het herstelde Evangelie van Jezus Christus in zijn allesomvattende rechtvaardigheid en barmhartigheid naar waarde te leren schatten, evenals het heerlijke plan der eeuwige zaligheid. Het hele doel en de zin van het leven zijn vervat in dit plan met zijn prachtige, zaligmakende en veredelende verordeningen, die de mens hier en in het hiernamaals zullen brengen tot de ontwikkeling van zijn meest verheven mogelijkheden en tot een eeuwigdurende omgang met zijn geliefden in de tegenwoordigheid Gods.

Ik bid met mijn ganse ziel dat alle leden van de Kerk, hun kinderen en hun kinds kinderen en alle mensen overal ter wereld, althans een glimp mogen opvangen van de heerlijkheid van het huis des Heren en dat zij de wijsheid mogen hebben de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus te begrijpen en de kracht om ze na te leven. Deze beginselen zijn eeuwig en van toepassing op ieder levend mens en ze ontwikkelen die ware godsvrucht, die vrede op aarde zal brengen en in de mensen een welbehagen.

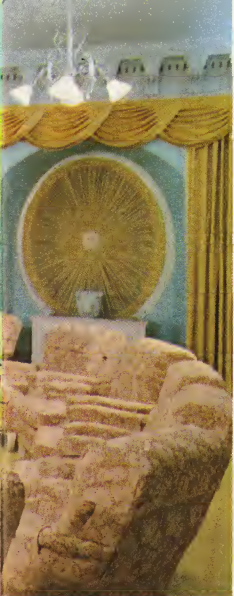
In deze raadszaal in de Salt Lake tempel houden het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalfen elke donderdagmorgen hun wekelijkse vergadering.

Tempelhuwelijken worden voltrokken in kamers als deze in de Manti tempel. Hier worden echtparen voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld.

De celestiale zaal in de Idaho Falls tempel.

De celestiale zaal in de Salt Lake tempel. Deze rijk gemeubileerde vertrekken symboliseren de verheerlijkte staat die de mens kan bereiken door te leven in overeenstemming met de zaligmakende beginselen van het Evangelie.

In de terrestrale zalen, zoals deze in de Salt Lake tempel, wordt onderricht gegeven met betrekking tot de eeuwige levensreis van de mens.

Waarom de mormonen tempels bouwen

Hebt u bij een bezoek aan tempels die door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn gebouwd, of bij het zien van foto's daarvan, uzelf wel eens afgevraagd waarom deze tempels werden gebouwd?

Deze tempels verschillen van alle andere gebouwen in de wereld. Natuurlijk hebben ook andere mensen prachtige gebouwen gebouwd, en sommige daarvan heeft men ook tempels genoemd, maar geen van alle hebben het doel of de functies van de mormoonse tempels.

Waarom bouwen de heiligen der laatste dagen deze tempels? Hoe worden zij gebruikt? Zijn zij bestemd voor godsdienstige bijeenkomsten of hebben zij een ritueel doel? Wat gebeurt er eigenlijk in die tempels? Waarom hebben de heiligen der laatste dagen zoveel tijd, moeite en geld besteed aan dergelijke projecterf?

Meer dan een eeuw lang zijn zij met dit werk bezig geweest. Het begon met de profeet Joseph Smith, die twee van zulke gebouwen oprichtte en voor nog twee andere plannen maakte, alle in het midden-westen van de Verenigde Staten.

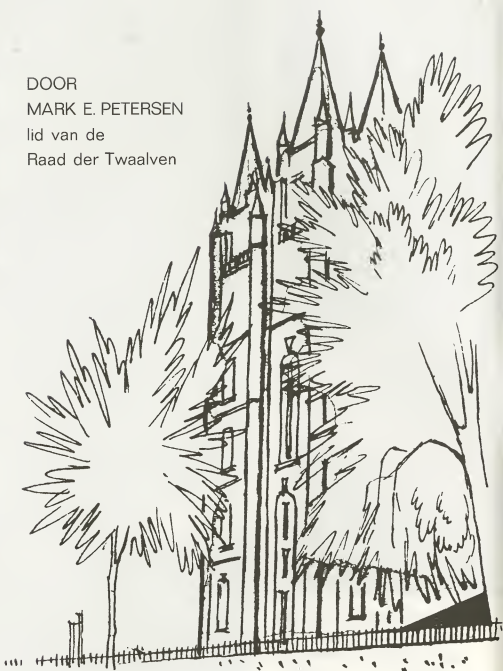
Nadat zij naar het westen waren getrokken, zetten de heiligen der laatste dagen dit werk voort, en binnen enkele jaren na hun aankomst waren zij in Utah met vier tempels gereedgekomen. Sedertdien hebben zij er nog gebouwd in Idaho, Arizona, Los Angeles, Alberta (Canada), Hawaï, Zwitserland, Engeland en Nieuw Zeeland.

Vele miljoenen dollar zijn hierin geïnvesteerd. De leden van de Kerk hebben gebouwd in goede en in slechte tijden, in de diepste armoede en grootste droefenis, en zij deden dit steeds in een geest van eerbied en dankbaarheid, want zij gehoorzaamden aan de wil van God.

De heiligen der laatste dagen zeggen dat door de profeet Joseph Smith de volheid van het Evangelie van de Heer Jezus Christus op aarde werd hersteld. Die „volheid“ betekende volledigheid. Alles wat vroeger tot het Evangelie behoorde, werd door middel van dit hersteld aan de mensen in onze tijd gegeven.

In bijbelse tijden werden heilige verordeningen in heilige gebouwen bediend voor het geestelijke heil van het oude Israël. De aldus gebruikte gebouwen waren geen synagogen of andere gewone bedehuizen. Zij werden speciaal voor dit bijzondere doel gebouwd. Terwijl

DOOR
MARK E. PETERSEN
lid van de
Raad der Twaalven

de mensen door de woestijn trokken, gebruikten zij een draagbare tabernakel. Deze tabernakel noemt men „de tempel des Heren“, en daaraan ging bijvoorbeeld de moeder van Samuël om te bidden.) Toen zij niet langer rondzwierven en een stabiele regering kregen, bouwden zij een prachtige tempel in Jeruzalem om zijn plaats in te nemen.

In navolging van het systeem uit de bijbelse tijd heeft de Heer opnieuw in onze dagen deze verordeningen ingesteld voor de zaligmaking van allen die willen geloven, en Hij beveelt dat tempels moeten worden gebouwd, waarin deze heilige plechtigheden kunnen worden verricht.

Vroeger moest iemand twee dingen doen om de zaligmakende zegeningen van de Heer te ontvangen:

1. het rechtschapen leven leiden, dat is voorgescreven in de geboden des Heren, en
2. deelnemen aan de zaligmakende verordeningen, die bediend werden door daartoe door de Heer waarlijk gemachtigde dienaren.

Ofschoon sommige verordeningen konden worden verricht overal waar de mensen zich bevonden, waren er andere die zo heilig waren, dat de Heer eiste, dat zij zouden worden verricht in een speciaal daarvoor bestemd gebouw, zoals de Tabernakel of de Tempel, zoals in het begin, of in de Grote Tempel, die er later voor in de plaats kwam.

Daar bediende de priesterschap in een plechtig ritueel. Niet iedereen mocht er binnenkomen, maar alleen

zij, die hun waardigheid bewezen hadden. Bedienaren die daartoe niet gemachtigd waren, wekten de toorn des Heren op. De heilige verordeningen werden nooit geheel aan het grote publiek bekend gemaakt; zij waren te heilig, maar de uitverkorenen en gelovigen namen met grote plechtigheid deel.

Toen het Evangelie in deze laatste dagen werd hersteld, werden ook de bouw van tempels en de tempelverordeningen door de profeet Joseph Smith hersteld. De heiligen der laatste dagen werd door hun profeet geleerd, dat zij in de eeuwige wereld celestiale heerlijkheid konden verkrijgen, maar alleen door „de celestiale wet te gehoorzamen, en wel de gehele wet.“

In een toespraak tot zijn volk op 8 april 1844, zei de profeet Joseph Smith dat de tempelverordeningen zoals hij ze gaf, zo belangrijk waren, dat „zonder deze wij geen celestiale troon kunnen bereiken. Maar er moet een heilige plaats worden geredigemaakt voor dat doel.“²⁾

Zonder tempels konden de zegeningen daarom niet worden gegeven. Bijgevolg was het antwoord, dat de heiligen tempels moesten bouwen en de Heer beval hun dit te doen.

In grote eenheid gingen zij aan het werk. Hun eerste tempel werd gebouwd in Kirtland (Ohio). Het gebouw staat er heden nog, ofschoon het in 1836 werd ingewijd, maar het is niet langer in hun bezit.

De tempel in Kirtland was slechts een voorlopige, waarin vele heilige plechtigheden werden geopenbaard. Aangezien het maar een voorlopige was, en het de bedoeling was het grootste gedeelte van het tempelwerk in andere tempels te verrichten, werd die tempel niet gebouwd volgens hetzelfde plan, dat voor latere gebouwen werd gevolgd. Het heeft bijvoorbeeld geen doopvont, en geen kamers voor huwelijken en andere belangrijke verordeningen. Het werd hoofdzakelijk gebouwd voor erediensden.

De vervolgingen verdreven de heiligen uit Kirtland en zij moesten hun tempel prijsgeven. Zij maakten een nederzetting in Jackson County (Missouri), en wijdde daar een terrein voor de tempel in, maar vervolgingen maakten de bouw onmogelijk. Zij vestigden zich in Far West (Missouri), niet ver van Independence, en legden in die plaats hoekstenen voor een derde tempel, maar wederom werd de bouw door vervolgingen belet.

Nog steeds onder leiding van de profeet Joseph Smith trokken zij naar Nauvoo (Illinois), en legden daar hoekstenen voor hun vierde tempel, en ditmaal bouwden zij hem af niettegenstaande de aanvallen van hun vijanden, die de profeet en zijn broer Hyrum de marteldood deden sterven.

Na hun tocht over de vlakten naar Utah namen de heiligen der laatste dagen met onverminderde ijver hun tempelbouw opnieuw ter hand. Zij wilden zalig worden in de tegenwoordigheid Gods. Zij begrepen dat tempelverordeningen voor die zaligheid absoluut noodzakelijk zijn en zij spaarden daarom geen moeite om gebouwen op te trekken, waarin zij ze konden verkrijgen.

Maar hoe kon een tempel zo absoluut noodzakelijk zijn voor iemands zaligheid? Was dat zo in vroegere

tijden? Welk aandeel had de tempel in Jeruzalem in het godsdienstige leven van het oude Israël?

Dat de tempel in Jeruzalem meer was dan een synagoge, is een vaststaand feit. Dat het een heilige plaats was waar alleen de priesterschap kon bedienen wordt ook erkend. Dat het „allerheilige“ gereserveerd was voor de getrouwsten, is welbekend. Dat aldaar heilige verordeningen werden bediend, die in geen enkel verband stonden met de gewone godsdiensttoefening in een synagoge, is eveneens een feit. En dat zij niet open stonden voor bezichtiging door nieuwsgierigen en oningewijden, wordt ook toegegeven.

De tempel in Jeruzalem werd ontwijd door de onwaardigen die, zoals men zich zal herinneren, daar in de dagen van Jezus kwamen en er een marktplaats van maakten. Dat was het wat de Heiland zo vertoerd maakte, dat hij hen uit de tempel dreef met de woorden: Er is geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordearskuil gemaakt.“³⁾

Tempels die in de laatste dagen gebouwd zijn, zijn even heilig en daarom zijn ook deze alleen gereserveerd voor de trouwste leden der Kerk.

Maar wat gebeurt er in een tempel? Natuurlijk is men nieuwsgierig omtrent hetgeen aan het oog van het publiek onttrokken wordt.

Wanneer de tempels afgebouwd zijn, worden zij opengesteld voor bezichtiging door het publiek en duizenden hebben ze bezocht en hun schoonheid bewonderd. Nadat de gebouwen ingewijd zijn en de gewone activiteiten van tempelwerk een aanvang hebben genomen, kan geen onderbreking hiervan worden toegestaan ten behoeve van groepen toeristen.

Gedurende hun bezoek aan kamer na kamer voordat deze tempels zijn ingewijd, worden inlichtingen gegeven betreffende het werk, dat daarin wordt gedaan.

In het centrum van de belangstelling staat steeds het doopvont. In elk van de tempels rust dit vont op de ruggen van twaalf stenen of bronzen ossen; hiermede wordt, evenals in andere details, het plan gevolgd, dat door de profeet Joseph Smith werd aangegeven, toen hij in zijn tijd op aanwijzing van de Heer met het tempelbouwen een begin maakte.

Waarom is er een doopvont in de tempel? Kunnen de mensen niet ergens anders worden gedoopt?

De levenden, ja. Maar het vont in de tempel is voor het plaatsvervangend dopen, dat ten behoeve van de doden wordt verricht.

Dopen voor de doden? Is dat een christelijke leerstelling?

In de brief aan de Hebreërs lezen wij over de voorouders van de gelovigen en dan verklaart de schrijver: „opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden“,⁴⁾ waardoor hij aantoonde, dat er een duidelijke verwantschap bestaat tussen de zaligmaking van de levenden en de doden.

Vele volken geloven in een of andere vorm van plaatsvervangend werk voor de doden en steken kaarsen aan of zeggen gebeden te hunnen behoeve.

Het verzoeningswerk van Christus zelf was een plaatsvervangend werk. Hij stierf voor ons, opdat wij zouden leven. Zijn lijden was een verzoening voor onze zonden. Zijn offer was een plaatsvervangend offer. „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.“⁵⁾ „Hij is om onze overtredingen verwond . . . en door Zijn striemen is ons genezing geworden.“⁶⁾ Hij gaf zijn leven als een rantsoen voor ons, een plaatsvervangend offer.⁷⁾ Zijn bloed reinigt ons van alle zonde.⁸⁾ Doordat Hij geslacht werd, heeft Hij ons verlost.⁹⁾

Plaatsvervangend werk voor de doden is een bijbelse en christelijke leer. Indien de mensen eraan willen deelnemen, moeten zij er zich van overtuigen welk soort dienst voor God aanvaardbaar is. Het is duidelijk dat geen door de mens ontworpen vorm kan worden goedgekeurd. Om hierin licht te verkrijgen, moeten wij ons afvragen wat nodig is voor de zaligmaking van een levend persoon en dan onderzoeken, of de Heer iets anders heeft ingesteld voor de zaligmaking van de doden.

Wat zegt de Bijbel, dat door de levenden gedaan kan worden om de doden te helpen zalig te worden? Is het het verbranden van kaarsen? Is het het zeggen van gebeden? Is het het brengen van voedsel naar het graf zoals men dat in het oosten doet, of van reisbenodigheden, of oorlogstuig?

Mensen die gestorven zijn zonder dat zij het Evangelie hebben geleerd, kunnen toch zalig worden in de tegenwoordigheid Gods. Dit wordt duidelijk gemaakt in de Schriftuur. Maar hoe? Dat is de vraag.

Jezus predikte tot de doden. De apostel Petrus predikte in zijn tijd dat na de dood van de Heiland, toen zijn lichaam in het graf lag, de Heer als geest naar het rijk der doden ging en daar predikte tot de geesten van de mensen, die vroeger op aarde hadden geleefd.¹⁰⁾

Vervolgens geeft hij ons de reden voor dit prediken: „Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.“¹¹⁾

Deze opmerkelijke passages maken dus duidelijk:

1) Dat Jezus een persoonlijkheid was met zowel een geest als een lichaam, gelijk wij allen.

2) Dat, toen Jezus naar het rijk der doden ging Hij nog zichzelf was, een persoon, de nederige „timmerman van Nazareth“, ofschoon Hij geest was, gescheiden van zijn lichaam van vlees en beenderen, dat gekruisigd was.

3) Dat de doden — zelfs zij die in de zondvloed omkwamen — ook personen met intelligentie waren, en afzonderlijk te onderscheiden, ofschoon geest gelijk Jezus zelf.

4) Dat deze doden zozeer in het bezit waren van hun verstand en geestelijke vermogens, dat zij het Evangelie konden horen zoals mensen in een vieselijk lichaam, ofschoon zij in een wereld van geesten leefden; dat zij leefden en waakzaam waren en hun wil konden gebruiken om de leringen van Christus te accepteren of te verwerpen.

5) Dat Jezus hun het Evangelie leerde, hetgeen hun de mogelijkheid gaf om zalig te worden.

6) Dat zij, na het Evangelie te hebben gehoord, het konden accepteren of verwerpen en dus „zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees.“ Indien zij het accepteerden, konden zij „naar God in den geest leven“, zoals de Schriftuur het aangaf.

Wat zijn nu de vereisten die het Evangelie stel voor de zaligmaking van levende personen?

Zij moeten in hun sterfelijk bestaan, „leven naar God“, en zich houden zowel aan de wetten als aan de verordeningen van zaligmaking, met inbegrip van bij voorbeeld zulke verordeningen als de doop in water.

Is de doop zo noodzakelijk?

Jezus beschouwde het als zodanig en werd zelf gedoopt ten einde „alle gerechtigheid te vervullen.“¹²⁾ Kan de mens minder doen dan Hij?

Jezus' discipelen doopten zelfs meer dan Johannes de Doper.¹³⁾ En het was Jezus, die leerde: „Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden;“¹⁴⁾ en daardoor de doop als even noodzakelijk voor de zaligmaking verklaarde als het geloof zelf. Hoe zouden wij dus de doop kunnen negeren?

Indien de doop zo noodzakelijk is voor de zaligmaking van de levenden, is zij dan minder noodzakelijk voor de zaligmaking van de doden? Kunnen wij redelijkerwijze veronderstellen, dat een ander ritueel de doop zou kunnen vervangen, zoals bijvoorbeeld het branden van kaarsen of het zeggen van gebeden?

Maar hoe kunnen de doden de doop ontvangen? De geschiedenis leert, dat de eerste christenen levende personen doopten ten behoeve van hun doden. Het was een heel gewoon gebruik. Het was ook zo in de dagen van Paulus. Hij verwees zelfs naar deze gewoonte van de eerste christenen als bewijs voor de opstanding der doden. Tot hen die twifelden aan die opstanding, zei hij: „Anders,

wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?" 15)

Dit is dus de werkelijke christelijke leer van de zaligmaking van de doden. Dezelfde verordening die voor de levenden werd gebruikt, werd ook gebruikt voor de doden. Er werd niets nieuws ingevoerd. God eiste niet het ene voor de doden en het andere voor de levenden. Hij behandelde ze allen op dezelfde wijze en kon daarom consequent de doden oordelen op dezelfde wijze als de mensen op aarde, zoals Petrus zei, zelfs als zij nog in de wereld der geesten leefden.

Aangezien het Evangelie tot de doden gepredikt werd, werden zijn verordeningen te hunnen behoeve beschikbaar gesteld.

Aangezien de doop een verordening was, die voor allen onderdompeling in water voorschreef, onverschillig of het levenden of doden betrof, en aangezien er geen manier was waarop de doden persoonlijk gedoopt konden worden, werden levende personen op de juiste wijze ten behoeve van de doden gedoopt.

Als deel van het herstel van het Evangelie in deze laatste dagen, openbaarde de Heer deze leer en haar toepassing aan de profeet Joseph Smith en beval hem om tempels te bouwen waarin deze plechtigheden konden worden verricht.

De heiligen woonden in die tijd in Nauvoo (Illinois). Gevolg gevend aan het bevel des Heren, maakten zij voorbereidenselen om in die stad een tempel te bouwen. Zij gaven prioriteit aan de voltooiing van de lagere gedeelten van het gebouw, waarin zijn eerste doopvoert opstelden. Het lag in hun beoelving voor deze plaatsvervangende dopen daar een permanent vont te maken en later werd er zulk een gebouw. Maar terwijl men aan het permanente bouwsel bezig was, werd er een tijdelijk vont van hout gemaakt, en hierin werden deze heilige verordeningen voor de doden verricht onder de persoonlijke leiding van de profeet Joseph Smith.

Op deze wijze werd een van de belangrijkste van alle christelijke toepassingen geïntroduceerd, een die sedert de dagen van Petrus en Paulus genegeerd en vergeten was en die toch essentieel behoorde tot Gods plan voor de zaligmaking van Zijn kinderen.

Hoe kon Hij hen zonder dit zalig maken? Allen waren voor Hem gelijk en zij moesten allen met dezelfde billijkheid worden behandeld, allen moesten aan dezelfde voorwaarden voldoen om in Zijn tegenwoordigheid zalig te worden.

De Heiland zelf verklaarde dat Hij God was van de levenden en de doden, „want zij leven Hem allen“,¹⁶⁾ en toonde hiermee aan dat Hij ze allen in hetzelfde licht beschouwt.

Op die manier werd het dopen van de levenden ten behoeve van de doden in onze tijd een geregelde praktijk, evenals dit in vroegere tijden het geval was.

Maar behalve het werk van dopen voor de doden zijn er nog andere zeer interessante dingen in deze tempels. Een van de meest gebruikte plaatsen is wat bekend staat als de kamer voor verzegelingen. Er zijn in iedere tempel

gewoonlijk vijf of zes van zulke kamers om alle mensen, die er gebruik van maken, plaats te bieden. Zij vertegenwoordigen op een bepaalde manier datgene, wat sommigen als het meest fundamentele beginsel in het Evangelie van Christus beschouwen.

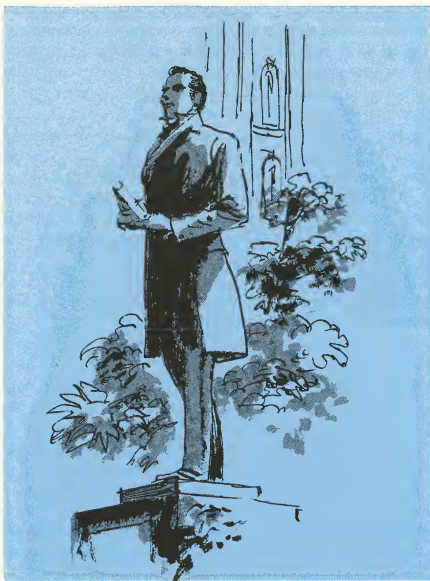
Voor een beter begrip van deze leerstelling willen wij er eerst op wijzen dat het gezinsleven van het allerhoogste belang is voor de heiligen der laatste dagen. Het gezin wordt beschouwd als van eeuwigdurende betekenis te zijn. Mannen en vrouwen huwen voor de eeuwigheid, niet slechts totdat de dood hun vereniging te niet doet.

Wanneer zulke paren kinderen worden geboren, vormen zij een deel van de familiekring die zich door de dood en de opstanding heen in het eeuwige leven uitstrekt. Als gelukkige, liefhebbende personen kunnen zij alle deugden en zegeningen van een goed tehuis meenemen naar hun onsterfelijke staat, aangezien het gezinsleven een deel van ons hemels bestaan wordt.

Het is de leer van de heiligen der laatste dagen, dat de Heer nooit bedoeld heeft, dat het huwelijk slechts een tijdelijke regeling voor het sterfelijke bestaan zou zijn. Het huwelijk werd ingesteld vóór de sterfelijkeheid. Het zal na de dood worden voortgezet door waardige personen, indien het met dat doel door de macht van God plechtig voltrokken wordt.

Het eerste huwelijk was dat van Adam en Eva. Het werd gesloten toen zij in de Hof van Eden leefden en toen er van sterfelijkeheid en dood nog geen sprake was. Het werd ook door de eeuwige macht van God voltrokken waarop de dood geen begrenzing kan stellen.

Daar Adam en Eva later ongehoorzaam waren aan de

Heer, bracht hun overtreding een verandering in hun fysieke toestand, waardoor die aan de dood onderhevig werd. Met andere woorden, zij werden sterfelijk. Maar aangezien hun huwelijk aan de dood voorafging, en plechtig door de macht van God werd voltrokken, overleefde het ook de dood. Het was een eeuwigdurende verbintenis.

Kunnen andere mensen een eeuwigdurend huwelijk sluiten evenals Adam en Eva? Inderdaad, indien de plechtigheid wordt voltrokken door de eeuwigdurende macht Gods. Natuurlijk zijn huwelijken, die gesloten zijn „totdat de dood u scheidt“ slechts tijdelijke regelingen en zij eindigen met de dood. Het is natuurlijk duidelijk dat personen, die huwelijken sluiten totdat de dood het paar scheidt, slechts tot zover reikend gezag hebben. Zij hebben niet de macht om het huwelijk voor de eeuwigheid te sluiten. Maar er bestaat een macht onder de mensen, die de paren voor de eeuwigheid kan verbinden. Herinnert u zich dat Jezus voordat Hij ten hemel voer, aan de apostelen de macht gaf, dat wat zij zouden binden of verzegelen op de aarde, gebonden en verzegeld zou zijn in de hemel? ¹⁷⁾

Hebben de apostelen ooit van die macht gebruik gemaakt? Alles wat zij door het gezag van hun priesterschap deden, was van eeuwige betekenis. Als iemand bij voorbeeld gedoopt werd, ontving hij daardoor een eeuwige zegen. Wil iemand beweren, dat de doop alleen op de sterfelijke staat betrekking heeft? Was de doop niet absoluut noodzakelijk voor onze zaligheid in de tegenwoordigheid Gods? Is die zaligheid niet een zaak van eeuwigheid?

Deze door God gemachtigde en geordende apostelen hebben dus daden op de aarde verricht, die bindend waren in de hemel. Dat betekende, dat de handelingen die zij op aarde verrichtten, gevolgen voor de mensen zullen hebben niet alleen in dit leven, maar ook in het hemelse koninkrijk Gods, nadat zij gestorven zijn.

Het was een deel van het plan des Heren, waarom zou hij anders aan de apostelen de macht hebben gegeven zowel om in de hemel als op aarde te binden?

De betekenis van dit punt komt nog meer naar voren, wanneer wij nog eens denken aan het beginsel van plaatsvervangend dopen voor de doden. Men zal zich herinneren, dat Petrus gezegd heeft dat het Evangelie aan de doden werd verkondigd, opdat zij wel zouden gedorpt worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in de geest.

De doop voor de doden werd ingesteld om de kloof te overbruggen tussen „leven naar God“ in de wereld der geesten en onderworpen te zijn aan de aan bezitters van een sterfelijk lichaam gestelde normen. De levenden en de doden werden voor wat hun zaligmaking betreft, op gelijke voet gebracht, maar om dat te doen was er gezag van het priesterschap nodig, dat zowel in dit leven als in het komende werd erkend. Daarom was het nodig, dat de apostelen bekleed werden met deze macht om te binden en te verzegelen voor hier en het hiernamaals.

Evenals dit beginsel voor de doop geldt, zo is het ook van toepassing op het huwelijk. Het huwelijk is door

God ingesteld.¹⁸⁾ De Almachtige heeft zelf het eerste huwelijk gesloten, zoals wij hebben gezegd, voordat de sterfelijke staat bestond. Hij was het, die de vrouw Eva aan de man Adam gaf, en hun toen beval zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen.

Door het sluiten van dit huwelijk oefende de Heer natuurlijk Zijn eigen eeuwige macht uit, maar Hij gaf later aan Zijn geordende apostelen een deel van diezelfde macht, zodat zij handelingen konden verrichten, die ook van eeuwige duur zouden zijn.

Erkend wordt dat deze eeuwige macht de zegeningen van de doop van eeuwige duur maakten. Is er enige reden om te veronderstellen dat dezelfde macht niet de eeuwige duur kan verlenen aan het huwelijk, dat door hetzelfde Wezen werd ingesteld, dat de doop had ingevoerd?

Neen immers. Mannen en vrouwen kunnen voor tijd en alle eeuwigheid verbonden worden door de macht van dit priesterschap, en op dezelfde wijze worden kinderen voor eeuwig aan hun ouders verbonden. Gezinnen kunnen daardoor voor altijd verenigd blijven. Mannen en vrouwen, die elkaar liefhebben behoeven hun gelukkige verbintenis niet bij hun dood te beëindigen. Ook hoeven de kinderen niet voor eeuwig wezen te zijn.

Evenals de doop hen in de tegenwoordigheid van God kan brengen, zo kan deze verzegelende of bindende verordening van het huwelijk hen daar als een gezinseenheid in stand houden.

Zou de hemel voor iemand van ons werkelijk volmaakt kunnen zijn, indien zij, die ons dierbaar zijn, daar niet bij ons zouden zijn, en indien de heiligste en dierbaarste zonden uit ons leven zouden worden afgesneden?

God is liefde. Hij houdt liefde in stand. Onze familie-

relaties zijn op liefde gebouwd. Hij, die zulke banden heeft doen ontstaan, zal ze in Zijn koninkrijk in stand houden.

Daarom zijn er in onze tempels verzegelingskamers, die zo genoemd worden naar de verzegelende of bindende verordeningen, die daarin worden verricht. Binnen hun heilige muren knielen bruid en bruidegom voor het altaar en worden voor alle eeuwigheid in de heilige huwelijke staat verzegeld of verbonden. Ouders, die niet eerder verzegeld zijn, kunnen hun kinderen naar deze kamers brengen, opdat door de macht van het heilig priesterchap de leden van het gezin voor eeuwig aan elkaar verbonden zullen worden.

Maar hoe staat het met de familieleden, die reeds gestorven zijn? Kunnen mannen en vrouwen, die overleden zijn, weer samen worden gebracht, ook al heeft de dood hun huwelijksbanden verbroken? Kunnen huwelijken, die gesloten werden „totdat de dood hen scheidt“ op een blijvende en eeuwigdurende basis worden overgesloten? Kunnen overleden kinderen op een of andere wijze worden teruggegeven aan hun ouders, die ook dood zijn, zodat die gezinnen in het hiernamaals weder verenigd worden?

De macht, die op aarde en in de hemel bindt, werkt zowel in dit als in het komende leven. Zij voorziet in de noodzakelijke verordeningen van de levenden en de doden. Evenals zij het verlossende gezag van de doop schenkt aan hen die leven „naar God in de geest“, zo voorziet zij ook in de verzegelende verordeningen van het huwelijk voor de doden, waarbij de levenden dienst doen ten behoeve van hun overleden dierbaren.

Wie mag dit plaatsvervangende werk doen? Kan iedereen eraan deelnemen?

Nogmaals, het huis des Heren is een huis van orde. Er is geen verwarring bij God. Opdat alles ordelijk kan

worden gedaan, is er verordend, dat iedere man en vrouw dit liefdewerk mag doen voor zijn eigen overleden familieleden.

Maar hoe kan dit worden gedaan? Laat ons in antwoord daarop de vraag stellen, wie kent de doden beter dan de bloedverwanten van de doden? Wie stelt meer belang in hen? Wie verlangt er meer naar om hen te helpen?

Maar hoe kan die hulp worden gegeven? Doordat iedere familie haar eigen genealogie uitzoekt, hetgeen nodig is voor de identificatie, die vereist is bij het verrichten van de verordeningen voor de doden. Verordeningen, die op de voorgeschreven wijze worden verricht voor personen, die behoorlijk geïdentificeerd zijn, zijn aanvaardbaar voor de Heer. Hij schrijft voor, dat al zulk werk gedaan moet worden in een huis, dat speciaal voor dat doel gebouwd is. Zulke huizen worden tempels genoemd.

Waarom bouwen heiligen de laatste dagen tempels? Opdat zij daarin die verzegelende zegeningen voor zichzelf mogen ontvangen en voor hun familieleden de plaatsvervangende dopen en verzegelingen verrichten, die het hun in de woorden van Petrus mogelijk zullen maken te „leven naar God in den geest“ en toch geoordeeld te worden naar de kansen en maatstaven van mensen in het vlees.

Bij een bespreking van dit onderwerp zei de profeet Joseph Smith eens tot zijn mensen: „Er moet een huis worden gebouwd speciaal voor dit doel om mensen te dopen voor hun doden; . . . want ieder mens, die zijn vader, moeder, broeders, zusters en vrienden wenst zalig te maken, moet alle verordeningen voor elk van hen afzonderlijk verrichten, evenals voor zichzelf.“¹⁹⁾

Maar hoe werd met een werk als dit in onze tijd bevestigd? Wat zijn de verdere achtergronden?

Een van de grote profetieën uit de Bijbel leert ons over een zending in deze tijd van de oude profeet Elia, die zoals gezegd wordt, naar de aarde zou komen in de laatste dagen voor „die grote en die vreselijke dag des Heeren“. Zijn komst was zo belangrijk, zegt de Bijbel, dat indien zij niet zou slagen de hele aarde met de ban geslagen zou worden.

Maleachi schrijft deze profetie in de laatste paar woorden van zijn boek. Zij luidt als volgt:

„Ziet, ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet come, en de aarde met den ban sla.“²⁰⁾

Er zijn twee belangrijke aspecten van deze profetie.

Ten eerste bevat zij een duidelijk tijdslelement. Maleachi zegt dat Elia naar de aarde zal komen voor die grote en die vreselijke dag des Heeren. Wij leven in de tijd, die onmiddellijk aan die dag voorafgaat. Door de tekenen des tijds weten wij dat de komst van Christus nabij is. Door datzelfde teken kunnen wij dus weten, dat de komst van Elia was vastgesteld voor de periode waarin wij leven.

De vraag is nu, of zijn komst nog moet geschieden, of dat hij in het recente verleden gekomen is, en zo ja tot wie.

Laten wij dit vaststellen door een onderzoek van het

tweede veelbetekende aspect van deze profetie — de reden voor zijn komst.

Maleachi geeft een duidelijke omschrijving van de zending van Elia — het wekken van belangstelling tussen de tegenwoordige en vroegere generaties „het wederbrengen van het hart der kinderen tot hun vaders.“ Met andere woorden, het juiste doel van de komst van Elia was om in het hart van de levende mensen belangstelling op te wekken voor hun voorouders.

Nu het doel van zijn zending zo duidelijk in de Schriftuur is vastgesteld, moet nog nagegaan worden of hij reeds gekomen is. Om dat te doen behoeven wij alleen maar deze vraag te beantwoorden:

Heeft zich in het recente verleden bij de levende mensen een wijdverspreide belangstelling ontwikkeld voor hun voorouders?

Indien bij onderzoek blijkt dat wij zulk een belangstelling niet kunnen constateren, kunnen wij met zekerheid aannemen, dat Elia nog niet gekomen is. Maar indien blijkt, dat er zulk een wijdverspreide genealogische activiteit is, kunnen wij dit als een duidelijk bewijs aannemen dat hij gekomen is.

Het blijkt duidelijk uit de Schriftuur dat voor de komst van de profetie geen algemene belangstelling voor voorouders zou bestaan, want hij zou deze opwekken.

Hieruit kunnen wij weten dat als de resultaten van zijn zending er nu zijn, hij gekomen is, zijn werk begonnen is, en de profetie in vervulling is gegaan.

Wat zijn de feiten?

De genealogische belangstelling is er. Het is in deze laatste dagen begonnen en het is zo wijdverspreid, dat het in bijna ieder land van de westerse wereld het hart der levenden tot hun vaders heeft gewend.

Enige honderden verenigingen zijn in de laatste jaren opgericht met het speciale doel het maken van stambomen voor de mensen.

Honderdduizenden personen zijn individueel bezig aan een onderzoek naar gegevens betreffende hun voorouders. Er zijn tientallen patriottische verenigingen en fa-

milieverenigingen opgericht, waar men om lid van te kunnen worden, het bewijs moet leveren, dat men afstamt van een geacht staatsman, militair of pionier.

Er worden in verschillende landen talrijke genealogische tijdschriften uitgegeven, en sommige kranten met een grote lezerskring bevatten genealogische rubrieken.

In verschillende landen zijn grote bibliotheken opgericht uitsluitend voor genealogisch materiaal en familiegeschiedenissen.

Honderdduizenden boeken met zulk materiaal zijn in de laatste honderd jaar gepubliceerd en de vraag van het publiek voor dit soort drukwerken is zo groot gebleken, dat openbare bibliotheken in de meeste steden van de Verenigde Staten het nodig hebben geoordeeld, genealogische afdelingen in te richten, die vaak onder leiding staan van daarvoor opgeleide genealogen.

Met behulp van de microfilm worden verdere schriftelijke gegevens in vele landen van de wereld gekopieërd en bewaard. Deze gegevens op microfilm worden door de onderzoekers gebruikt met behulp van leesmachines en zij behoren nu tot de rijkste bronnen voor genealogische inlichtingen.

Het verschijnen van vele romans met als thema een familiegeschiedenis is een ander bewijs van de reactie van het Amerikaanse publiek op dit onderwerp. Sommige boeken zijn inderdaad zo populair geworden, dat zij tot de bestsellers in het jaar van hun publicatie behoorden. Tot de schrijvers, die met dit soort romans succes hebben gehad, behoren Kathleen Norris, Booth Tarkington, John Galsworthy, Pearl Buck en anderen.

In Engeland, Frankrijk, Duitsland, Zweden, Denemarken, Noorwegen, Schotland en andere Europese landen zijn voorschriften voor het in goede staat bewaren van genealogische gegevens uitgegeven, en in veel gevallen speciale archieven voor dit doel ingericht.

Welnu, aangezien Elia, wiens komst deze belangstelling heeft opgewekt, volgens de profetie bestemd was te verschijnen in de laatste dagen „voor die grote en die vreselijke dag des Heeren“, dient nu nog te worden uitgemaakt, of deze uitgebreide activiteit in deze tijden ontstaan is.

De *Encyclopedia Americana* zegt:

„In de Verenigde Staten werd genealogie in het algemeen niet beoefend voor de tweede helft van de 19de eeuw, toen het organiseren van patriottische en koloniale verenigingen, zowel op federaal als op staatsniveau de belangstelling voor de genealogie opwekte.“

De mening van de *Americana* onderschrijvend, zegt de *New Standard Encyclopedia*:

„Er is een groeiende belangstelling, vooral in de Verenigde Staten, voor het genealogisch onderzoek, en dit is een zeer belangrijk deel van de geschiedenis.“ Dit is vooral te danken aan de groei van patriottische verenigingen en familieverenigingen, die in de Verenigde Staten sinds 1890 welig bloeien.“

Deze twee gezaghebbende bronnen noemen dus de tweede helft van de negentiende eeuw als de periode, waarin een algemene belangstelling zich voor dit onderzoek uitte.

Het valt hierbij op te merken dat de oprichting van patriottische verenigingen en familieverenigingen het genealogisch onderzoek heeft gestimuleerd. Nelson's Encyclopedia schrijft hierover:

„Patriottische verenigingen . . . In de Verenigde Staten organisaties waarin de leden zich hebben aangesloten voor patriottisch werk, en in veel gevallen is het voor verkiesbaarheid als lid nodig, dat men afstamt van een voorouder, die deelgenomen heeft aan de gebeurtenis, die de vereniging herdenkt. Deze verenigingen, vooral de familieverenigingen, publiceren lijsten met de stamboom van hun leden en de gegevens over hun voorouders. Zij vieren gedenkdagen van belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis, en trachten een gevoel van broederschap te bevorderen onder de overlevenden van oorlogen en hun nakomelingen.“

Naamlijsten van deze verenigingen en hun doeleinden, vooral op het gebied van onderzoek naar voorouders, kan men in iedere grote encyclopedie vinden.

Tot deze organisaties behoren groepen zoals de Sons of the American Revolution, de Daughters of the American Revolution, de Society of Mayflower Descendants, de Order of Descendants of Colonial Governors, enz.

Uit hun werk blijkt, dat het „hart der kinderen“ op meer manieren tot hun vaders wordt gekeerd dan door het maken van familiegeschiedenissen en stambomen. Zij interesseren zich ook voor het behoud van historische gebouwen, het oprichten van monumenten op terreinen waar hun voorouders roem verwierven, het merken van graven, en het aanleggen van begraafplaatsen.

Veel van deze verenigingen werden omstreeks het jaar 1890 opgericht, maar sommige reeds in 1850. Er moesten natuurlijk eerst enige jaren voorbijgaan, voordat de belangstelling van een aantal personen zich kristalli-

seerde in de organisatie van verenigingen, die zich speciaal het onderzoek naar voorouders ten doel stelden. Voor een bepaling van het tijdstip, waarop deze belangstelling begon, moeten wij dus zien naar een jaar kort voor 1850.

In antwoord op een brief, waarin gevraagd werd wanneer belangstelling voor genealogie in Amerika begon, schrijft F. A. Virkus, uitvoerend directeur van het Institute of American Genealogy:

„In 1844 werd de New England Historical Genealogical Society in Boston opgericht, en de genealogie begon in Amerika in feite met de oprichting van deze vereniging.

Om aan te tonen, hoe matig de belangstelling voor dit onderwerp in 1844 was, schrijft Josephine E. Rayne, bibliothecaresse van de New England Historical Genealogical Society:

„Toen onze vereniging werd opgericht, kon de hele bibliotheek in één enkele boekenkast worden opgeborgen, en indien de vereniging toen een exemplaar had bezeten van iedere Amerikaanse publicatie die geheel over genealogie handelde, zou een enkele plank voor die afdeling van de bibliotheek voldoende zijn geweest. Thans echter hebben wij in onze gespecialiseerde bibliotheek ongeveer 80.000 boeken en enige duizenden brochures.“

Bij verder onderzoek naar de juiste tijd, dat in Amerika een wijdverspreide genealogische belangstelling begon, vinden wij een zeer interessante alinea in het register van de New England Society over 1847, waarin de oprichters de redenen bespreken voor het stichten van hun organisatie, die in 1844 werd opgericht. Zij zeggen:

„Het tijdstip is aangebroken, dat een ontwakende en groeiende belangstelling in dit land merkbaar wordt in

de beoefening en vooral het resultaat van historisch en genealogisch onderzoek en dat men het praktisch belang, zowel voor de enkeling als voor de gemeenschap, van de verkregen kennis begint te beseffen. Het bestaan en de activiteiten van de historische en statistische verenigingen, die in de afgelopen paar jaren in de meeste van de oudere staten van de Unie zijn ontstaan, zijn voldoende bewijs hiervoor."

Zoals u ziet, zeggen de stichters van de vereniging, dat deze belangstelling in de afgelopen paar jaren in de meeste van de oudere staten van de Unie is ontstaan. En zij hebben hun vereniging in 1844 opgericht.

Wij hebben aangetoond welk een geweldige internationale belangstelling er voor genealogie is gewekt, en dat dit enige jaren voor 1844 is begonnen. Volgens de Bijbel zou Elia deze belangstelling opwekken. Dan moet Elia ook enige jaren voor 1844 gekomen zijn, om (overeenkomstig de profetie) een beweging in werking te stellen, die toen met haar activiteiten begon.

En hij is gekomen!

Er is een passage in de eerste brief van Petrus, waarin hij, sprekend over de zondvloed in de dagen van Noach, zegt dat „weinig (dat is acht) zielen, behouden werden door het water.“²¹)

Precies „weinig (dat is acht)“ jaar voor 1844, de dag waarop de eerste genealogische vereniging werd georganiseerd, verscheen Elia en deed de woorden van Maleachi in vervulling gaan.

In een tempel die door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Kirtland (Ohio) was gebouwd, kwam op 3 april 1836 Elia in een heerlijke verschijning tot stervelingen. Hij droeg daar aan Joseph Smith, de „mormoonse“ profeet, en zijn metgezel in de bediening, Oliver Cowdery, machten over van omhoog. Bij zijn verschijning verklaarde hij, dat hij gekomen was in vervulling van de woorden van Maleachi, om het hart van de kinderen tot de vaders te wenden — met andere woorden om in het hart der mensen deze genealogische belangstelling voor hun vaders te wekken.

Is er enig bewijs voor, dat Elia verschenen is?

Iedere genealogische vereniging, bibliotheek en tijdschrift; elk genealogisch document; elke naam op elke bladzijde van elke stamboom en ieder persoon in de Verenigde Staten en in andere landen, die zich bezig houdt met onderzoekingen naar overledenen, is een zichtbaar getuige voor de komst van Elia, omdat elk daarvan het in vervulling gaan bewijst van de zending van die profeet om „het hart van de kinderen tot hun vaders“ te wenden, zoals door Maleachi was geprofeteerd.

De resultaten van zijn zending zijn overal om ons heen zichtbaar. Het bewijs is afdoende. Er is geen twijfel mogelijk. Elia is gekomen. Een der grootste profetieën in vervulling gegaan. Het is een van de meest overtuigende van de tekenen aller tijden, dat getuigt dat de grote en vreselijke dag des Heren nabij is.

Maar deze geweldige genealogische belangstelling getuigt niet alleen van de waarheid, dat Elia gekomen is. Zij geeft evenzeer getuigenis van de goddelijke roeping der mensen, voor wie hij in onze tijden is verschenen.

Zij maakt het ook tot een onbetwiste waarheid, dat de mannen, die in die tempel in Kirtland het visioen van Elia ontvingen, door de Almachtige gekozen waren, en dat het werk, dat zij met de hulp van Elia begonnen, door de hemel was geïnspireerd.

Door de openbaringen van God en met gezag bekleed door bediening der engelen, organiseerden zij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en gaven de wereld het Evangelie van Christus in zijn zuiverheid. Zij ontvingen hun ordening tot het priesterchap van Johannes de Doper en van Petrus, Jakobus en Johannes, en met die macht predikten zij opnieuw het Evangelie in zijn herstelde eenvoud.

Zij predikten het doel van de komst van Elia en de redenen voor het wenden van „het hart der kinderen tot hun vaders.“

Zij predikten, dat deze genealogische belangstelling een duidelijke plaats in het plan van zaligheid heeft, en in rechtstreeks verband staat met de grondbeginselen van de christelijke godsdienst.

Aldus is er een grote tweevoudige activiteit op aarde als een gevolg van de zending van Elia in onze tijd. Enerzijds is er de over de gehele wereld verspreide activiteit voor het schrijven van familiegeschiedenissen en het opstellen van stambomen, voor de vereiste identificatie van hen, die op aarde hebben geleefd en thans dood zijn.

Aan de andere kant is er de geweldige activiteit van de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor de bouw van tempels en het daarin verrichten van de heilige verordeningen van het Evangelie, opdat allen, die tot Christus komen, in Zijn koninkrijk mogen zalig worden.

Dit tempelwerk zou niet gedaan kunnen worden zonder de identificatie, die door dit wereldwijde genealogisch onderzoekingswerk wordt verkregen. De beide activiteiten gaan hand in hand om het werk des Heren te voltooien, zoals het begonnen werd door de profeet Joseph Smith en tegenwoordig door zijn volk wordt voortgezet.

Dit is de reden waarom de „mormonen“ tempels bouwen.

Voetnoten:

1) I Samuël 1:9.	12) Mattheüs 3:15.	18) Genesis 2:24-25;
2) History of the Church, 6:318-320.	13) Johannes 4:1-2.	Genesis 1:28;
3) Mattheüs 21:13.	14) Markus 16:16.	Genesis 9:1;
4) Hebreë 11:40.	15) I Korinthiërs 15:29.	Genesis 7;
5) Johannes 3:16.	16) Lukas 20:38.	Genesis 35:11;
6) Zie Jesaja 53:3-12.	17) Mattheüs 16:19;	Hebreë 13:4.
7) Mattheüs 20:28.	Mattheüs 18:18;	19) History of the Church, 6:318-320.
8) I Johannes 1:5-7.	Johannes 6:27;	20) Maleachi 4:5-6.
9) Openbaring 5:9-10.	Romeinen 15:28;	21) I Petrus 3:20.
10) I Petrus 3:18-20.	II Korinthiërs 1:22;	
11) I Petrus 4:6.	Efeziërs 1:15;	
	Efeziërs 4:30.	

Met het oog op de tempel gericht

DOOR JOHN A. WIDTSOE (1872-1952)

voorheen lid van de Raad der Twaalf Apostelen

De tempel is een huis of een woning des Heren. Mocht de Here eenmaal de aarde bezoeken, dan zou Hij tot Zijn tempel komen. Wij behoren tot des Heren huisgezin. Wij zijn de kinderen, die Hij in het voorbestaan heeft verwekt. Vandaar dat, evenals een aardse vader en moeder met hun gezin bijeenkomen in het ouderlijk huis, de waardige leden van des Heren huisgezin ook, zoals wij, in het huis des Heren bijeen kunnen komen.

De tempel is een plaats waar onderricht wordt gegeven. Hier wordt een overzicht gegeven van de evangeliebeginselen en worden diepe waarheden van Gods koninkrijk ontvouwd. Als wij de tempel in de juiste geest binnengaan en aandachtig zijn, gaan wij rijker in evangeliekennis en wijsheid heen.

De tempel is een plaats van vrede.

Hier mogen wij de zorgen en tobberijen van de woelige wereld daarbuiten laten varen. Hier dient onze geest te zijn gericht op geestelijke werkelijkheden, aangezien wij ons hier uitsluitend met het geestelijke bezighouden.

De tempel is een plaats, waar geloften worden afgelegd, die ons zullen helpen een rechtschapen leven te leiden. Hier verklaren wij, dat wij Gods wetten na zullen leven en hier beloven wij, dat wij de onschatbare kennis van het Evangelie zullen aanwenden tot zegen van onszelf en tot heil van onze medemensen. De eenvoudige plechtigheden die hier worden voltrokken zullen er toe bijdragen dat wij straks de tempel zullen verlaten met een heilig voornemen om door onze levenswandel te bewijzen dat wij hetgeen wij in het Evangelie hebben ontvangen, waardig zijn.

De tempel is een plaats, waar zegeningen worden verleend. Hier worden ons beloften gedaan, alleen op voorwaarde van onze trouw, beloften, die zich uitstrekken over tijd en eeuwigheid. Deze kunnen dienstig zijn om ons te doen begrijpen, hoezeer onze hemelse Ouders ons nabij zijn. De macht van het priesterschap wordt ons aldus opnieuw en in grote mate verleend.

De tempel is een plaats, waar ceremoniën plaatsvinden, die behoren tot onze godzaligheid. Hier wordt een nieuw licht geworpen op de grote geheimenissen des levens en op de onbeantwoorde vragen van het mensenhart, zoals: (1) Waar kom ik vandaan? (2) Waarom ben ik hier? en (3) Waarheen ga ik als dit leven eenmaal

voorbij is? Hier worden onze geestelijke behoeften, waaruit alle andere levenskwesties voortvloeien, immers van overwegend belang geacht.

De tempel is een plaats van openbaring. Hier kan de Here Zich aan ons openbaren en iedereen kan openbaring ontvangen, die hem behulpzaam zal zijn op zijn verdere levenspad. Alle kennis en alle hulp, hetzij direct of indirect, zijn immers afkomstig van de Here.

Al is Hij hier misschien niet Zelf aanwezig, Hij is hier toch door Zijn Heilige Geest en door aardse mensen, die Zijn priesterschap dragen. Door die Geest besturen zij het werk des Heren hier op aarde. Iedereen, die deze heilige plaats met een gelovig en biddend hart betreedt, zal hulp ontvangen bij het tot oplossing brengen van zijn eigen levensproblemen.

Het is goed vertoeven in de tempel, het huis des Heren, een plaats van onderricht in het priesterschap, een plaats van rust en vrede, van geloften, zegeningen en openbaring. Als wij ons in de tempel bevinden, behoort ons hart over te vloeien van dankbaarheid omdat dit voorrecht ons te beurt is gevallen en van een vurig verlangen om de juiste geest te mogen bezitten, die bij deze gelegenheid past.

De tempel met al zijn gaven en zegeningen staat open voor allen, die leven in overeenstemming met de vereisten van het Evangelie van Jezus Christus. Ieder waardig persoon mag zich tot zijn of haar bisschop of gemeentepresident wenden voor het aanvragen van een aanbeveling om de tempel te mogen binnengaan.

De verordeningen die hier worden voltrokken zijn heilig, ze hebben echter niets geheimzinnigs. Allen die het Evangelie aannemen en naleven en zich rein houden, mogen hieraan deelnemen. Feitelijk is het zo, dat alle trouwe leden van de Kerk worden uitgenodigd en aangespoord om gebruik te maken van onze tempels en de voorrechten daarvan te genieten. Dit is een heilige plaats, waar heilige verordeningen worden bediend aan allen die zich waardig hebben betoond om deze zegeningen deelschtig te worden.

Al wat het Evangelie biedt kan in de tempel worden gedaan. Dopen, ordeningen tot het priesterschap, huwelijksvoltrekkingen en verzegelingen voor tijd en eeuwigheid voor de levenden en de doden, onderricht in het Evangelie, raadsvergaderingen ten dienste van het werk der bediening en alle andere tot het Evangelie behorende werkzaamheden worden hier verricht. Terecht kan

men zeggen, dat het gehele Evangelie als het ware is samengevat in onze tempels.

Het is niet te verwachten, dat de tempelplechtigheden ten volle worden begrepen door iemand, die voor het eerst „door de tempel gaat“. De Here heeft derhalve gezorgd, dat het nog eens kan worden herhaald. Het tempelwerk kan dan ook door iedereen eerst voor zichzelf worden gedaan en vervolgens kan men het zo vaak de omstandigheden het toelaten, voor zijn overleden voorouders of vrienden doen. Door dit dienstbetoon zullen de poorten der zaligheid voor de doden worden geopend en tevens zal het ertoe bijdragen, dat de aard, de betekenis en de verplichtingen van de tempelbegifting de levenden dieper in het hart worden gegrift. Door steeds de gedachte aan onze begiftigingen bij onszelf levendig te houden, zullen wij beter in staat zijn onze levensplichten te vervullen, onder de invloed van eeuwige zegeningen.

De tempelceremoniën worden op begrijpelijke wijze aangeduid in de openbaring, die bekend staat als Afdeling 124 van de Leer en Verbonden, waar wij in de verzen 39 tot en met 41 het volgende lezen: „Voorwaar zeg Ik u daarom, dat uw zalvingen, uw wassing, uw dopen voor de doden, uw plechtige bijeenkomsten, uw gedenkdiensten voor uw offeranden door de zonen van Levi, en voor uw orakelen in uw heilige plaatsen, waar gij naar besprekingen luistert en uw inzettingen en geboden ontvangt voor het begin der openbaringen en der grondlegging van Zion, en voor de heerlijkheid, eer en begiftiging van alle inwoners van Zion, vastgelegd zijn door de orde van Mijn heilig huis, dat Mijn volk altijd is geboden ter ere van Mijn heilige naam te bouwen.

„En voorwaar zeg Ik u: Laat dit huis ter ere van Mijn naam worden gebouwd, opdat Ik daarin Mijn verordeningen aan Mijn volk moge openbaren;

„Want het behaagt Mij Mijn kerk dingen te openbaren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.“

In de tempels is iedereen precies eender in het wit

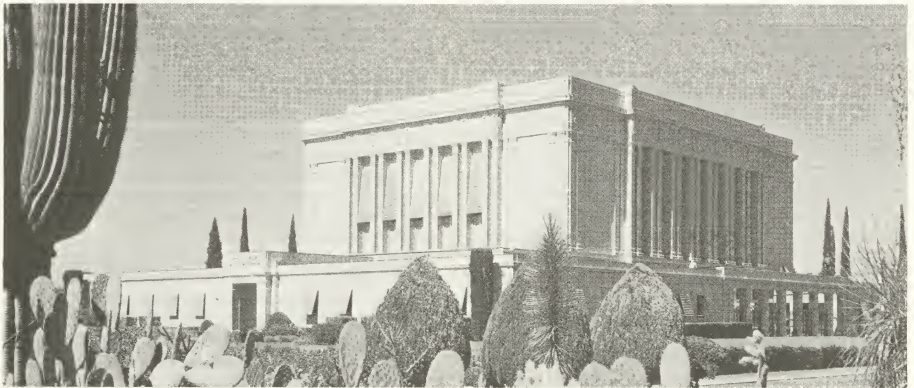
gekleed. Wit is het symbool van de reinheid. Geen onreine heeft het recht om Gods huis te betreden. Bovendien symboliseert de uniforme kleding, dat alle mensen voor God, onze hemelse Vader, gelijk zijn. De bedelaer en de bankier, de geleerde en de ongeleerde, de vorst en de paria zitten er naast elkaar en als zij een recht-schapen leven leiden, zijn zij beiden even belangrijk in de ogen van de Here God, de Vader van hun geesten. In de tempel ontvangt men geestelijke gezondheid en inzicht. Al dezulken worden door de Here op één lijn gesteld.

Het gaan door de tempel is van begin tot eind een heerlijke belevenis. Het is verheffend, het is leerzaam en het geeft ons moed. De betrokkene wordt daarna heengezonden met meer begrip en kracht voor zijn werk.

De tempelwetten en de aan de begiftiging verbonden geloften zijn prachtig, nuttig, eenvoudig en begrijpelijk. Al even eenvoudig is het om zich er aan te houden. Toch is het verwonderlijk, dat de profeet Joseph Smith, niet in wereldse wijsheid onderwezen als hij was, deze zo in de juiste volgorde wist te plaatsen, dat ze de basis konden leggen voor de geestelijke vooruitgang van de mens. Alleen dit al rechtvaardigt ons geloof, dat Joseph Smith werd geleid door krachten, welke die van gewone stervelingen verre te boven gaan.

Voor hen die de tempeldienst aanvaarden in geloof en in volle overgave aan de wil des Heren, zal het een dag vol heerlijke ervaringen zijn. Licht en kracht zullen op hen nederdalen om hen bij te staan in al wat de komende jaren nog van hen zullen vergen.

Waarheen men zich ook wendt in het herstelde Evangelie van de Here Jezus Christus en vooral in het tempelwerk, steeds zal men gesterkt worden in de overtuiging, dat het werk Gods in deze laatste dagen voor Zijn vooraf bepaalde doeleinden opnieuw is ingesteld. De tempeldienst is bedoeld om ons bijstand en hulp te bieden als wij ons bekwamen voor dit machtige werk, nl. . . . „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“. (Mozes 1:39.)

Op Patmos profeteerde Johannes aangaande toekomstige dingen:

„En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen aan degenen, die op de aarde wonen . . .“

(Openbaring 14:6.)

OPENBARING

DOOR DOYLE L. GREEN (hoofdredacteur van
The Improvement Era)

Communicatie tussen God en Zijn uitverkoren vertegenwoordigers hier op aarde is altijd een kenmerk geweest van Zijn ware Kerk. De Here wandelde en sprak met Adam in de Hof van Eden en bestuurde de aangelegenheden van Zijn volk door middel van Zijn profeten door alle eeuwen heen, waarin de geschiedenis van het Oude Testament tot stand is gekomen. Henoeh, Noach, Abraham, Jakob, Mozes, David, Jesaja, Daniël, Maleachi, kortom, alle oudtestamentische profeten werden door Hem geleid.

De profet Amos bracht deze geweldige waarheid onder woorden, toen hij schreef: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“

(Amos 3:7.) Ook Salomo vestigde nog eens nadrukkelijk de aandacht op dit feit, toen hij zeide: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot. . .” (Spreuken 29:18.)

Zelfs de Here Jezus Christus Zelf vroeg Zijn Vader voortdurend om leiding en ontving die dan ook. Bij twee gelegenheden sprak God van de hemelen, waarbij Hij getuigenis gaf van Zijn Zoon en Hem steun verleende, door eerst bij Zijn doop en wederom op de berg der verheerlijking te verklaren: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.” (Matth. 3:17 en 17:5.)

Na Jezus' dood, gedurende het tijdperk waarvan sprake is en de laatste boeken van het Nieuwe Testament, ging de Here nog enige tijd voort met het openbaren van Zijn wil aan de mens. Hij leidde de elf apostelen in het kiezen van een nieuw lid om hun quorum weer voltallig te maken; Hij sprak tot Saulus op de weg naar Damascus; Hij zond de beloofde Heilige Geest als trooster en openbaarder tot de Zijnen; op het eiland Patmos openbaarde Hij vele waarheden aan Johannes.

Uit dit alles blijkt duidelijk dat God in alle bedelingen

des tijds wanneer het ware Evangelie op aarde was, Zijn werk heeft geleid door middel van Zijn profeten.

Moroni, een profeet uit het Boek van Mormon, verkondigde: „En verder spreek ik tot u, die de openbaringen Gods verloochent, en zegt, dat ze zijn weggedaan, dat er geen openbaringen zijn, noch profetieën. . .

„Ziet, ik zeg u, dat hij, die deze dingen verloochent, het Evangelie van Christus niet kent. . .

„Want lezen wij niet, dat God Dezelfde is, gisteren, heden en voor eeuwig, en dat er in Hem geen verandering is of schaduw van ommekeer?” (Mormon 9:7-9)

De profeet Nephi schreef: „Wee hem, die zal zeggen: Wij hebben het woord Gods ontvangen, en naast dit hebben wij geen woord van God meer nodig, want wij hebben genoeg!

„Want ziet, aldus zegt de Here God: Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegend zijn zij, die naar Mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want aan hem, die ontvangt, zal Ik meer geven, en van hen, die zullen zeggen: Wij hebben ge-

noeg, zal worden weggenomen, wat zij hebben." (2 Nephi 28:29-30.)

Tegenover Petrus verklaarde Jezus, dat Hij Zijn Kerk zou bouwen op de rots van openbaring. (Zie Matth. 16: 17-18.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht door openbaring. God openbaarde Zichzelf en Zijn geliefde Zoon aan de jongen Joseph Smith, in antwoord op zijn ernstig gebed. In de jaren die volgden op dit wonderbaarlijke visioen, ontving Joseph Smith voortdurend leiding en raad, niet alleen door middel van inspiratie, maar ook door het rechtstreekse bezoek van andere hemelse boodschappers. Door zijn bemiddeling werden de heerlijke waarheden van het Evangelie in al hun volheid en zuiverheid hersteld.

Hebben wij nu toch nog openbaring nodig, als door de profeet Joseph Smith de volheid van het Evangelie reeds is hersteld?

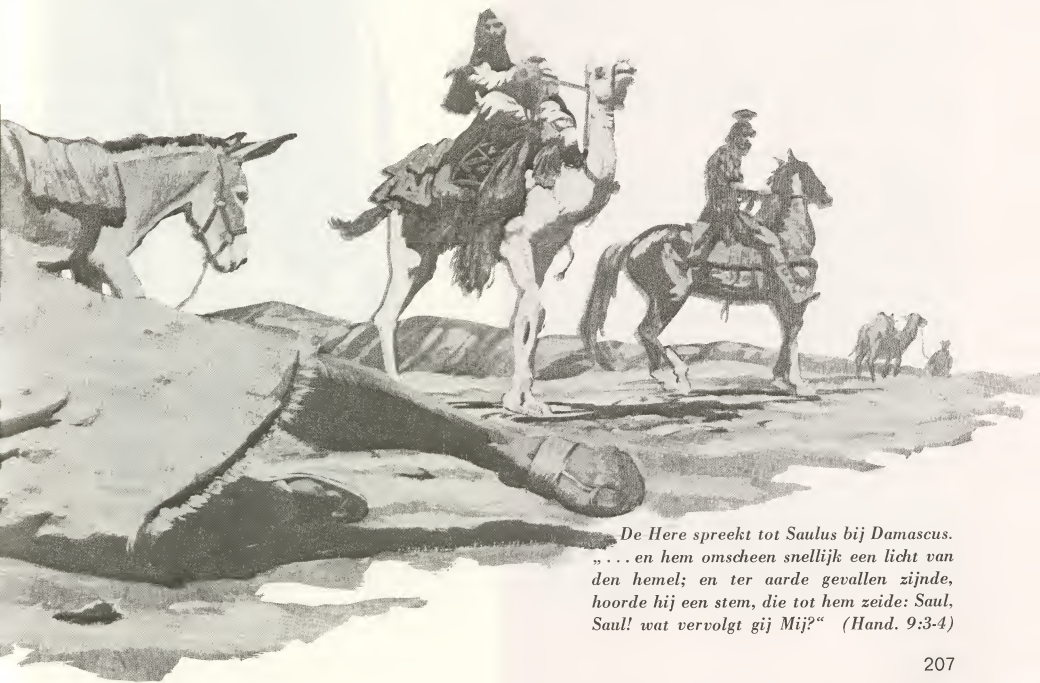
Misschien is er wel nooit een tijd geweest, dat Gods hulp en leiding meer nodig was dan in ons huidige tijdsgewricht, dat zo vol kwelling en beroering is. De

spanningen in de wereld vermenigvuldigen zich. De familiebanden die de gezinnen bijeen moeten houden worden steeds zwakker. Het blijkt van dag tot dag duidelijker dat de mens erop uit is zichzelf te vernietigen. Misschien heeft dit een bekend Amerikaans verslaggever aanleiding gegeven tot het gezegde, dat de belangrijkste tijdning die heden ten dage wereldkundig zou kunnen worden gemaakt, zou zijn dat God weer tot de mensen gesproken heeft.

Zou een rechtvaardig en liefhebbend God Zijn kinderen juist in de steek laten in wat wellicht het meest kritieke tijdvak van de hele wereldgeschiedenis zal blijken te zijn?

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen getuigt tot alle volkeren, dat openbaring niet is opgehouden, dat de hemelen niet zijn gesloten, dat de Here Zich in onze dagen aan de mens heeft geopenbaard, dat Zijn ware Kerk op aarde is en dat Hij haar leidt en bestuurt door middel van levende profeten.

Laat ons nu enige bewijzen, die kunnen dienen tot staving van deze beweringen, aan een kort onderzoek onderwerpen:

*De Here spreekt tot Saulus bij Damascus.
„... en hem omscheen snellijk een licht van
den hemel; en ter aarde gevallen zijnde,
hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul,
Saul! wat vervolgt gij Mij?“ (Hand. 9:3-4)*

De vijanden van de profeet Joseph Smith dachten dat zijn dood wel een eind zou maken aan de Kerk en dus werd hij door een meedogenloze bende om het leven gebracht. Leden van de Kerk werden uit hun woningen verdreven. Velen dachten dat zij in de wildernis zouden omkomen, maar dank zij het geïnspireerde leiderschap van een andere profeet, Brigham Young, de man die door de Heer was voorbereid om de opvolger te zijn van de profeet Joseph Smith, legden de ballingen met hun wagens en handkarren ongeveer tweeduizend kilometer af over de onherbergzame vlakten en prairies van Noord-Amerika om een toevlucht te zoeken in de valleien van het Rotsgebergte.

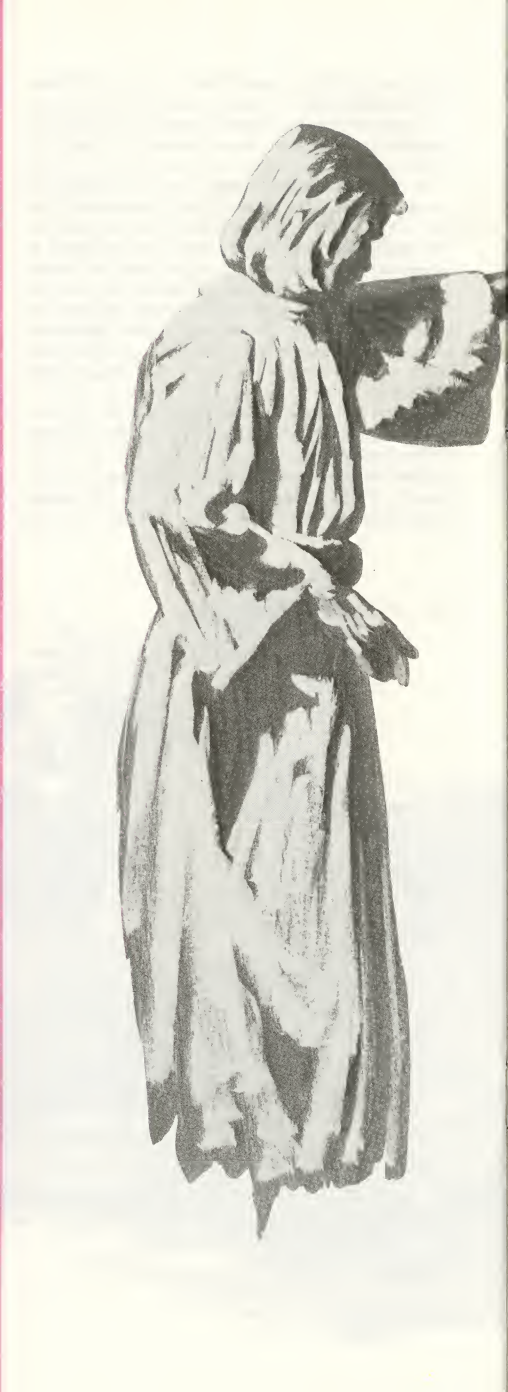
Zij trokken een woeste streek binnen, die door niemand anders bleek te worden begeerd en hun profetische leider bleef standvastig op zijn stuk staan, in weerwil van de pleidooien van sommigen om verder te trekken naar de welige landouwen van Californië, zeggende, dat hij de vallei van het Grote Zoutmeer een jaar of zo voordat hij haar betrad reeds in een visioen had aanschouwd.

Toen bleek dat de grond te hard en te droog was om er hun zaden in te planten, bevoelden de pioniers de bodem met water uit de bergstroompjes, waarmee ze dus voor het eerst in Amerika moderne irrigatiemethoden begonnen toe te passen.

Toen hun oogst werd bedreigd door een sprinkhanenplaag, zond de Voorzienigheid zeemeewen om de sprinkhanen te vernietigen, wat een even groot wonder was als hetgeen weleer door het oude volk van Israël ooit werd ondervonden.

In hun bergachtig vaderland hadden de pioniers te lijden van Indiaanse roofovervallen, honger, droogte, epidemieën en allerlei andere ontberingen. Toch overleefden zij dit alles en onder hun geïnspireerde leiders werd er een bloeiend rijk uit de wildernis gehouden. Hiervan heeft Brigham Young eens gezegd: „Ik wil niet, dat de mensen van mening zijn, dat ik iets te maken heb gehad met onze verhuizing hier naar toe, want die is alleen te danken aan de voorzienigheid van de Almachtige...” (*Journal of Discourses*, Deel 4, blz. 41.)

Naarmate de boerderij werd vervangen door de industrie, met de daaruit voortvloeiende periodes van werkloosheid en malaise, werden de leiders van de Kerk geïnspireerd om een groots welzijnszorgprogramma op te zetten om behoeftige leden van de Kerk te kunnen bijstaan en te verzorgen, terwijl ze gevrijwaard zouden blijven voor de maatschappelijke euvelen van het steun-trekken.

Een engel verschijnt aan Zacharias in de tempel.

Na door de Here te zijn onderricht inzake de behoefte aan onderwijs, stichtten de leiders der Kerk scholen, universiteiten en in latere jaren seminariums en instellingen voor godsdienstonderwijs. Hoewel de staat Utah de 32ste in de Verenigde Staten was in vermogen om het onderwijs te subsidiëren, is haar toch de eerste plaats toegekend wat betreft de onderwijsprestaties die deze staat heeft geleverd.

Heden ten dage heeft het wetenschappelijk onderzoek onomstotelijk uitgewezen wat de gevaren en euvelen zijn van het roken van sigaretten. Reeds meer dan 130 jaren leert de Kerk het geopenbaarde woord van God, dat tabak niet goed is voor de mens.

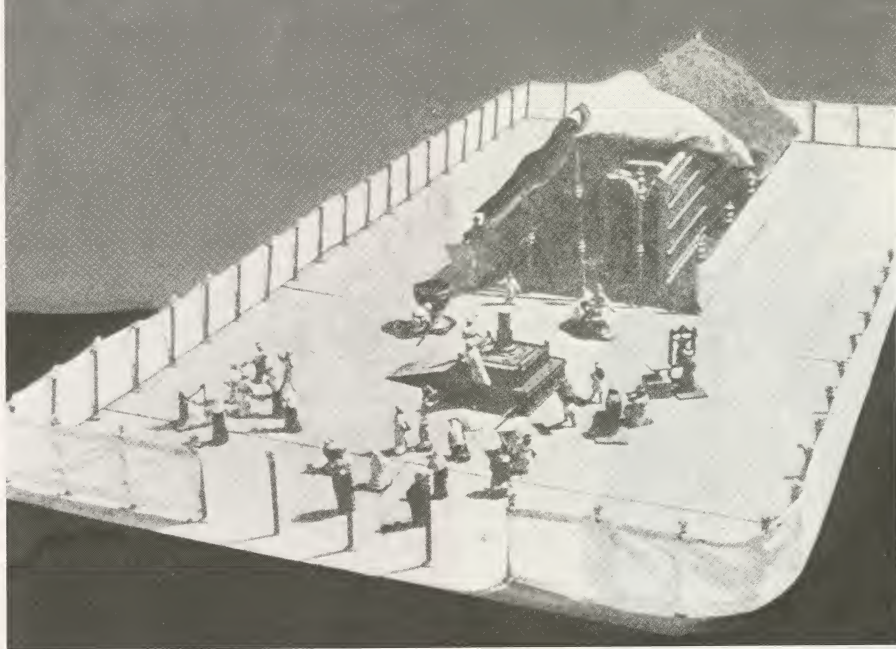
In deze dagen maken wij ons ernstig bezorgd over het kwaad van het communisme. Reeds vanaf het begin van de wederoprichting der Kerk hebben onze leiders ons geleerd, dat wij ons naastig dienen te hoeden voor al wat ons zou kunnen beroven van onze van God gegeven vrijheid.

Toen de omstandigheden zich zo ontwikkelden dat er voor jonge mensen meer vrije tijd en verleidingen ontstonden werden de leiders der Kerk geïnspireerd tot het organiseren van een activiteitsprogramma voor de jeugd, waar iedereen die er kennis mee maakt versted van staat.

Daar de veranderende maatschappelijke toestanden een bedreiging vormden voor het saamhorigheidsgevoel in het gezin en de heiligheid van het huiselijk leven, hebben de leiders vervolgens voor de gehele Kerk het wekelijkse gezinsavondprogramma ingesteld. Nog onlangs heeft President David O. McKay de grote betekenis hiervan onderstreept door te zeggen: „Geen enkel succes op ander gebied weegt op tegen falen in ons eigen gezin.“ (*The Improvement Era* van juni 1964, deel 67, blz. 445.)

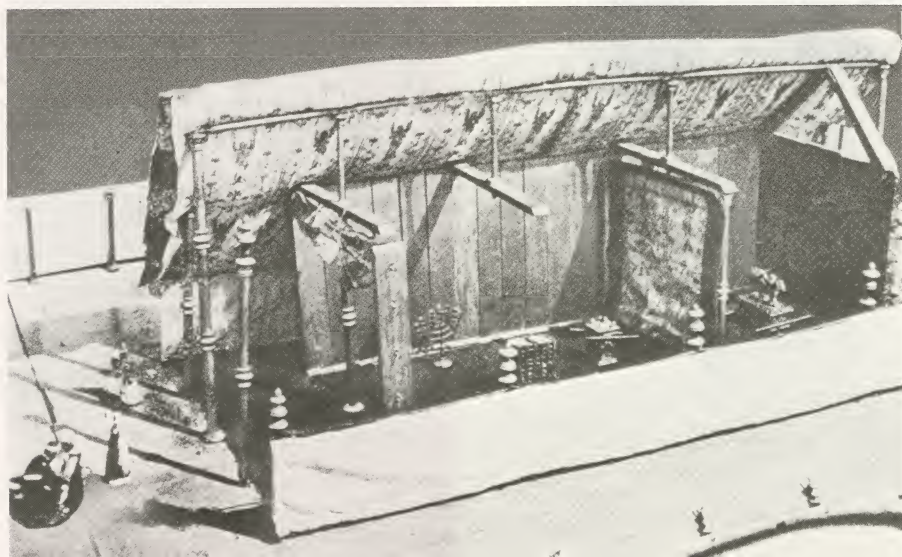
Menigeen heeft zich verwonderd afgevraagd, waarin de kracht en de levensvatbaarheid zou schuilen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Kortgeleden heeft een schrijver opgemerkt dat deze Kerk „zo'n zeldzaam talent had om zich aan de moderne levensomstandigheden aan te passen, zonder haar oorspronkelijke beginselen te wijzigen“.

Het antwoord is openbaring — openbaring aan de profeet van de Kerk voor het besturen der Kerk en openbaring aan de afzonderlijke leden voor leiding in hun eigen leven. Openbaring is een kenmerk van de ware kerk van God.

Enkele beschouwingen over
Tempels uit het verre verleden
en de functie die deze destijds hebben vervuld

DOOR DR. SIDNEY B. SPERRY Professor in de taal- en letterkunde van het Oude Testament, aan de Brigham Young Universiteit

Men behoeft de Schriften er maar zorgvuldig op na te lezen en in het bijzonder de moderne Schriftuur, om tot de ontdekking te komen dat er al in de grijze oudheid tempels gebouwd moeten zijn, zelfs reeds in de dagen van de eerste aartsvaders. In afdeling 124:39 van de Leer en Verbonden spreekt de Here van Zijn heilig huis, "... dat Mijn volk *altijd* is geboden ter ere van Mijn heilige naam te bouwen". (Cursivering van de schrijver van dit artikel.) Waarom zouden tempels ook niet even noodzakelijk zijn geweest in de tijd van de oude aartsvaders als nu, met het oog op het verlenen van heilige begiftigingen aan de levenden? Stellig zullen des Heren vereisten voor de verhoging der mensen in de oudheid in hoofdzaak dezelfde zijn geweest als tegenwoordig.

Als wij denken aan Henoch en zijn volk, die met God wandelden en in Zijn schoot werden ontvangen (Mozes 7:69), dan schijnt het welhaast ongelofelijk, dat zo iets kon gebeuren zonder dat zij de begiftigingen hadden ontvangen, die doorgaans alleen in heilige tempels aan de mensen worden verleend. In Leer en Verbonden afd. 132:29:37 staan vele bijzonderheden vermeld over de zegeningen van Abraham, welke hij ontving als gevolg van zijn geloof in God. De Here zegt daar dat hij „zijn verhoging is ingegaan en op zijn troon is gezeten.” (Vers 29.) Hetzelfde kan worden gezegd van Izak en Jakob. (Vers 37.) Alle zegeningen van het Evangelie moeten dus wel op Abraham, Izak en Jakob verzegeld zijn geweest, met inbegrip van alle heilige begiftigingen, die in de sterfelijkheid aan de gelovigen worden verleend.

Nu zouden sommigen kunnen vragen, waar die tempels waren, waarin zij hun begiftigingen konden ontvangen. De Schrift zegt weliswaar rechtstreeks maar heel weinig over tempels in de dagen van de oude aartsvaders, doch dat behoeft nog niet te bewijzen dat ze niet bestonden. In de dagen van Abraham bestond de Kerk wel degelijk en de grote Melchizedek zelf schijnt aan het hoofd daarvan te hebben gestaan en aan hem heeft de vader der gelovigen dan ook tienden betaald. (Gen. 14:20.) Ook zijn priesterschap heeft Abraham van Melchizedek ontvangen (L. & V. 84:14.) Het feit dat er in de tijd van Abraham tienden werden betaald zou voor ons aanleiding kunnen zijn om te geloven dat die inkomsten gedeeltelijk gebruikt werden voor het bouwen van behuizen en voor de bouw en het onderhoud van een tempel, die, om onze eerste aanhaling nog eens te herhalen, „Mijn volk altijd is geboden ter ere van Mijn heilige naam te bouwen.”

De verklaringen die zijn gegeven bij bepaalde figuren, vervat in het Facsimile No. 2 in het Boek van Abraham, moeten de bedachtzame lezer, die lid van onze Kerk is, er wel van overtuigen dat Abraham bekend was met de heilige begiftigingen en vandaar dat er ook een tempel of iets dat daarmee te vergelijken is, geweest moet zijn, waarin deze verordeningen werden bediend. Voorts moet het feit, dat het Evangelie reeds vóór de komst van de Israëlieten onder Jozua op grote schaal in Palestina was gepredikt, ons de ogen openen voor de mogelijkheid dat er in oude tijden een volledig bezette kerkelijke organisatie in het Heilige Land heeft bestaan. (1 Nephi 17:35.) Ongetwijfeld zou een dergelijke Kerk de geestelijke voordelen van een tempel moeten hebben gehad.

Toen Mozes Israël uit Egypte voerde, was één van de eerste dingen die hij deed te trachten het volk het hogere priesterschap te doen aanvaarden en die verordening te ontvangen, waarin "... de macht der goddelijkheid zich openbaart." (L. & V. 84:19 en 20.)

„En zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard;

„Want zonder dit kan niemand het aangezicht van God, de Vader, zien en leven.

„Dit nu onderwees Mozes duidelijk aan de kinderen Israëls in de wildernis, en hij trachtte ijverig zijn volk te heiligen, opdat zij het aangezicht van God zouden mogen aanschouwen.” (L. & V. 84:1-23.)

Voor een programma als het door Mozes beoogde waren de heilige begiftigingen vereist en ofschoon de grote wetgever in de woestijn geen tempel kon bouwen, kon hij wel een aannemelijke tabernakel inrichten, waar deze begiftigingen konden worden verleend.

„En verder, voorwaar zeg Ik u: Hoe zullen uw wasingens Mij aannemelijk zijn, tenzij gij ze verricht in een huis, dat gij ter ere van Mijn naam hebt gebouwd?

„Want om deze reden gebood Ik Mozes een tabernakel te bouwen, opdat zij deze met zich in de wildernis zouden, voeren, en in het land van belofte een huis te bouwen, opdat die verordeningen, welke van voor de grondlegging der wereld waren verborgen, mochten worden geopenbaard.” (L. & V. 124:37 en 38.)

Wij weten niet, in hoeverre de verordeningen die behoren tot het Melchizedekse Priesterschap ook in de tabernakel werden bediend toen de kinderen Israëls nog in de woestijn zwierden en later in Palestina tot aan de tijd dat de tempel van Salomo werd gebouwd, maar dat er dergelijke verordeningen werden bediend schijnt wel zeker, gezien in het licht van uitspraken als deze:

„Davids vrouwen en bijvrouwen werden hem van Mijnwege door Mijn dienstknecht Nathan gegeven en door andere profeten, die de sleutelen van deze macht droegen; ...” (L. & V. 132:39.)

Het schijnt redelijker om aan te nemen dat Nathan en de andere profeten Davids vrouwen en bijvrouwen aan hem verzegeld zullen hebben in een heilige plaats zoals de tabernakel, dan in enig ander gebouw.

Waarschijnlijk zijn er in de dagen der Richteren hele periodes geweest, dat de tot het Melchizedekse Priesterschap behorende verordeningen niet in de tabernakel werden voltrokken, als men de geschiedenis in aanmerking neemt, die voorkomt in de hoofdstukken 17-21 van het Boek der Richteren. In die dagen ... deed een iegelijk, wat recht was in zijn ogen. (Richt. 17:6 en 21:25.)

De verordeningen met betrekking tot het Aäronische Priesterschap zijn gedurende die tijdperken misschien wel op grotere schaal beëindigd, maar zelfs op dit punt beschikken wij over weinig gegevens.

In de hoofdstukken 25-40 van het Boek Exodus kunnen verslagen van de bouw van de tabernakel worden aangetroffen en van de verschillende beperkingen dienaangaande. In de allereerste plaats merken wij op, dat de Here tot Zijn volk zeide: „En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone.” (Exodus 25:8.) Vandaar, dat dit bouwsel algemeen bekend stond als „het huis des Heren”. (Ex. 34:26; Jozua 6:24) Deze tabernakel was vervaardigd uit de fijnste materialen, die de mensen bezaten of in de woestijn konden verkrijgen. Zo was er het haar en de huiden van hun kudde dieren, het acaciahout uit de wildernis en het vel van de tachash, wat wellicht een bruinvis of soortgelijk gedierte uit de Rode Zee was.¹ De mensen gaven gul van hun sieraden en overvloed van goud, zilver, koper en linnen om te worden verwerkt in dit verplaatsbare heiligdom in de vorm van een tent.

De eigenlijk tabernakel had een rechthoekige vorm, dertig ellen lang en tien ellen breed, met de ingang aan de oostzijde. Hij was ook tien ellen hoog. Omgerend in onze hedendaagse maten, waren de afmetingen $\pm 13\frac{1}{2} \times 4\frac{1}{2} \times 4\frac{1}{2}$ m. Het inwendige van dit bouwsel was verdeeld in twee hoofdafdelingen, waarvan die aan het uiterste westeinde, met een oppervlakte van $4\frac{1}{2}$ m², bekend stond als het heilige der heiligen, terwijl de andere afdeling, aan de oostzijde, bekend als het heiligdom of de heilige plaats (het heilige), ± 9 m lang en $4\frac{1}{2}$ m breed was. Aan de uiterste oostzijde van het heiligdom, waar zich de ingang tot het bouwwerk bevond, was een soort voorportaal.

De tabernakel was opgesteld aan het westelijke uiteinde van een voorhof, die ongeveer $22\frac{1}{2}$ m breed was en 45 lang. Het wit linnen gordijn rondom die voorhof werd op zijn plaats gehouden door zestig pilaren, met zilveren koppen en koperen voetstukken. In de oostelijke helft van de voorhof, aan de voorzijde van de tabernakel, stond het wasvat (Ex. 30:17-21) voor het wassen van de handen en voeten, en ook het brand-offeraltaar, dat was vervaardigd uit acacia- of sittimhout, met koper overtrokken. Dat altaar was hol, om tijdens de tochten der Israëlieten het vervoer te vergemakkelijken; telkens wanneer zij het opstelden, werd het met aard gevuld en daarop werden dan offeranden verbrand. (Zie nevenstaande afbeelding van Dr. Schicks reconstructie van tabernakel en voorhof.)

¹ Onze Nederlandse bijbelvertaling spreekt van „dassenvel”.

Wij kunnen slechts gissen naar de manier waarop de begiftigingseremoniën in de hier beschreven tabernakel nu precies werden verzorgd, maar in het heilige der heiligen, waar de ark des verbonds was geplaatst, had de Here voorzieningen getroffen om zich te kunnen onderhouden met de leiders van Zijn volk. De Here had tot Mozes gezegd:

„... Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubim, die op de ark der getuigenis zijn zullen, alles, wat Ik u gebieden zal aan de kinderen Israëls.” (Ex. 25:22.)

Wij weten, dat de inwijding van de tabernakel plaats vond op de eerste dag van het tweede jaar sedert de uittocht der Israëlieten uit Egypte (Ex. 40:17.) Een wolk

Gezicht op de tempel van Herodes. (Reconstructie van Dr. Schick.)

rustte op het heilige bouwsel bij dag en des nachts een vuurkolom, gedurende de ganse periode van hun omzwervingen. Als het kamp werd opgebroken, namen de Levieten de tabernakel uiteen en zetten alle onderdelen weer in elkaar in het nieuwe kampement. (Ex. 40:34-38.)

Toen de Israëlieten zich eenmaal in Kanaän gevestigd hadden, gaf Jozua de tabernakel een vaste standplaats in Silo, waar hij bleef staan gedurende het tijdperk der richteren. (Jozua 18:1.) Tijdens de regering van koning Saul stond hij te Nob. (Vergelijk 1 Sam. 21:1 e. v. met Markus 2:26.) Gedurende het grootste gedeelte van de regering van David en die van Salomo tot aan de bouw van de tempel toe, was de tabernakel opgesteld op de hoogte te Gibeon (1 Kron. 16:39 en 21:29.) Tenslotte sloeg Salomo hem op in de tempel (1 Kon. 8:4 en 2 Kron. 5:5), die naar hetzelfde model was vervaardigd, maar die tot in alle onderdelen minstens tweemaal zo groot was.

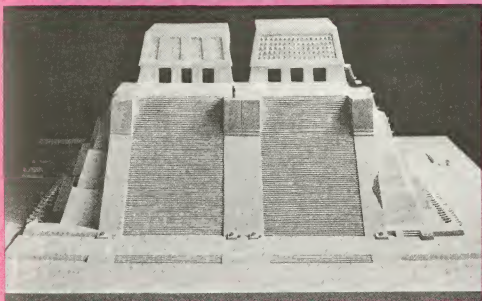
De bouwstoffen voor het blijvende huis des Heren, bekend als de tempel van Salomo, waren grotendeels door David bijeengebracht (2 Sam. 7, 1 Kron. 28:11 en 29:9). Naar schatting verzamelde hij in totaal 108.000 talenten en 10.000 drachmen aan goud en 1.017.000 talenten zilver voor de toekomstige bouw van de tempel en de inrichting daarvan. Met deze metalen en andere materialen, waarvoor Salomo zelf had gezorgd, bouwde

de koning een buitengemeen weelderige tempel voor de Here. In zeven en een half jaar werd hij voltooid.

Aangaande de verordeningen die plaats vonden in deze en de daarop volgende tempels in Israël kunnen we kort zijn. Waarschijnlijk zullen ze wel gelijk zijn geweest aan die welke in de tabernakel werden voltrokken.

De tempel van Salomo kan er ongeveer zo hebben uitgezien als de reconstructie van Stevens, welke in de afbeelding, die in dit artikel voorkomt, is weergegeven.

Er dient nog met een enkel woord te worden gevaagd van de „gegoten zee” of het wasvat, gedragen door twaalf koperen runderen, waarvan sommigen ten onrechte hebben verondersteld dat het zich onder de

Model van de tempel te Tenayuca, uit de periode der Azteken.

tempel van Salomo heeft bevonden als een symbool van de doop voor de doden. In 2 Kronieken vinden we het volgende hierover vermeld:

„... de zee was, opdat de priesters zich daarin zouden wassen... De zee nu zette hij (salomo) aan de rechterzijde, naar het oosten, tegenover het zuiden” (d. i. ten zuidoosten van de tempel). (2 Kron. 4:6 en 10; vergelijk 1 Kon. 7:39.)

Tijdens de regering van koning Achaz (736-721 v. Chr.) nam die heerser de zee van de koperen runderen af en zette die op een stenen vloer. (2 Kon. 16:17.) Toen Nebukadnezar in 590 v. Chr. Jeruzalem veroverde (volgens de tijdrekening van het Boek van Mormon), brak hij het vont aan stukken (2 Kon. 25:13 en Jeremia 27:19-22.)

Het is voor ons van groot belang, dat de geleerden het feit bevestigen, dat er voor de Babylonische tempels eveneens „zeeën” werden gebouwd.²

Na de Babylonische ballingschap machtigde de Perzische koning Kores de Joden om een tempel te bouwen, die 60 ellen (ca. 27 meter) hoog was en even breed (zie Ezra 6:3 en „Antiquities” van Josephus, IX. 4 en 6, verg. XV. 11, 1), in plaats van de in 500 v. Chr. door Nebukadnezar verwoeste tempel. Met de bouw van

deze tempel werd waarschijnlijk een aanvang gemaakt omstreeks het tweede jaar na hun terugkeer uit de ballingschap (537 v. Chr.?), maar de Joden ondervonden moeilijkheden, waaronder veel tegenstand van de Samaritanen en zetten de bouw niet langer voort. In het tweede jaar van de regering van koning Darius (520 v. Chr.) gaf de Here de Joden het bevel, het heilige bouwwerk te voltooiën. De gehele profetie van Haggai houdt verband met dit onderwerp. In het algemeen werd het ontwerp van de tempel van Salomo gevolgd, maar gezien de armoede van het volk, werd er niet zo kwistig met materiaal omgesprongen. Vele vaten die in de vroegere tempel waren gebruikt werden teruggegeven. (Ezra 1:7-11.) Het heilige der heiligen was ledig, want de ark des verbonds was verdwenen, toen de strijdkrachten van Nebukadnezar Palestina waren binnengevallen.

Deze tempel, die naar Zerubbabel werd genoemd en die ook wel bekend staat als de tweede tempel, werd voltooid in 515 v. Chr., het zesde jaar van de regering van Darius. (Ezra 3:8 en 6:15.)

Niet vele jaren na de inwijding van deze tweede tempel werden de Joden werelds en onwaardig om daarin heilige rituelen te bedienen. Het boek Maleachi (zie Mal. 1:2, 2:17 en 3:5-18) is het protest van een groot profeet tegen de verdorvenheid en de onwaardigheid van het volk. Wij kunnen onmogelijk nagaan, hoe lang na de inwijding van deze tempel de Here nog bereid is geweest om de daarin voltrokken verordeningen te aangaan, maar het kan niet zoveel jaren hebben geduurd. Het zou wel interessant zijn, de bijzonderheden te kennen inzake het tempelwerk, dat er werd verricht nadat de profeten uit Israël verdwenen waren, wat gedurende een tijdvak van omstreeks vierhonderd jaar het geval is geweest.

Het is eveneens van belang te weten, dat zekere groepen Joden een tempel bouwden op het eiland Yeb, later het Olifantseiland genaamd, in de rivier de Nijl. Deze Joden, die oorspronkelijk huurlingen waren, spraken en schreven Aramees. Op dit eiland zijn papyrusrollen gevonden, waaruit blijkt dat zij hun eigen gewoonten hadden behouden en zelfbestuur genoten. In klaarblijkelijke ongehoorzaamheid aan de wet en de godsdienstige gebruiken van andere Joden uit die bedeling, hielden zij er een eigen tempel op na, die was gewijd aan Yahu. In die tempel offerden zij voedsel, wierook en brandoffers. De papyrusrollen maken ook melding van de viering van het Paasfeest en het Feest der Ongezuurde Broden. Toen de Perzische veroveraar Cambyses in 525 v. Chr. Egypte veroverde, verwoestte hij de Egyptische tempels, maar spaarde die van Yahu. Eerst veel later, in 411 v. Chr., vernielden de woedende Egyptenaren, opgehitst door priesters die de afgod Chnum met het ramshoofd dienden, de Joodse tempel, bij afwezigheid van de Perzische landvoogd. Wij beschikken over papyrusrollen die er op wijzen, dat de Joden onmiddellijk daarna een smeekschrift indienden bij Bagoas, de landvoogd van Judea, de hogepriester Johanan en andere Judeërs, waarin zij dezen verzochten, hun te hulp te komen. Er kwam geen antwoord op. In 408 v. Chr.

2 J. A. Montgomery in International Critical Commentary, „Kings”, blz. 173.

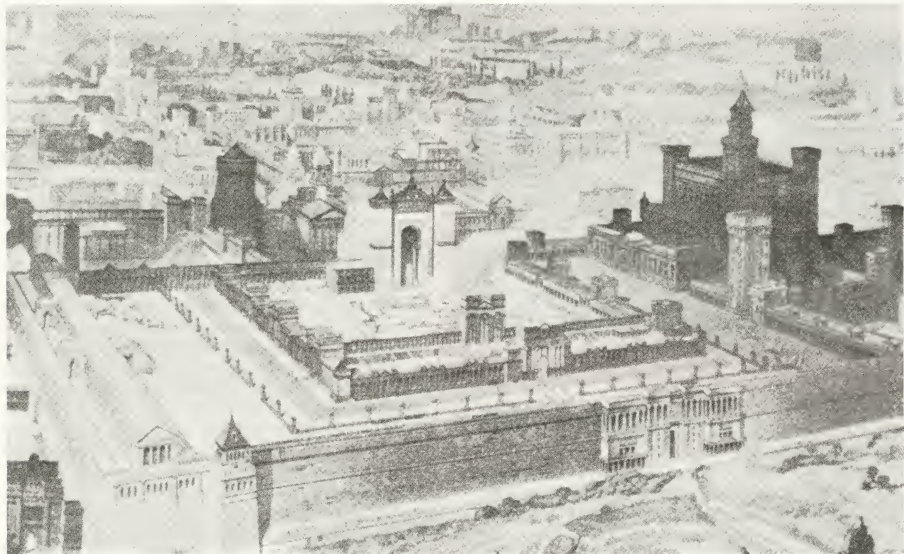
richtte de kolonie opnieuw een verzoekschrift tot hun Judese broeders, waarbij zij hun brief vergezeld lieten gaan van geschenken. Ditmaal werd hun vergunning verleend om de tempel te herbouwen en er spijs- en wierookoffers te brengen. Tot voor kort werd het als twijfelachtig beschouwd, of deze tempel ook inderdaad werd herbouwd. Thans heeft het tijdschrift van het oudheidkundig genootschap „The Brooklyn Aramaic Papyri”, geredigeerd door Dr. Emil G. Kraeling, aangetoond, dat dit werkelijk is gebeurd.³

3 Biblical Archaeologist, 15e jaargang, No. 3. blz. 66.

Joodse geschiedschrijver Josephus en eveneens aan de Mishna. De oudere tempel werd niet afgebroken, voordat er al veel materiaal voor de nieuwe was bijeengebracht.

In 20 à 19 v. Chr., het achttiende jaar van de regering van Herodes, begon men te werken aan de nieuwe tempel. Het enorme complex voorhoven en gebouwen, die deel uitmaakten van de tempel van Herodes, werd pas onder de landvoogdij van Albinus⁵ voltooid, in 62-64 n. Chr. De oppervlakte van het tot deze tempel beho-

5 Josephus, Antiq., XV, 5 en 6, XX, 9, 7; verg. Joh. 2.20.

Tekening van de tempel van Salomo.

Heiligen der laatste dagen zullen al genoeg weten over de geestesgesteldheid van deze tempelbouwers op Yeb, als zij kennis nemen van het feit, dat dezen niet alleen Yahu (of Jehova) aanbaden, maar ook andere Kananese godheden, zoals bijv. Ashim-bethel, Anath-bethel en Cherem. Op Olifantsailand was Anath de gemalin van Yahu, onder de naam Anath-Yahu. Ook de godsdienstige toestand waarin de Judese Joden, die de brief naar Yeb geschreven hebben, verkeerden, kan uit deze feiten worden afgeleid.

De tempel van Zerubbabel werd tenslotte vervangen door die van Herodes. Betrekkelijk volledige beschrijvingen van dit heiligdom⁴ hebben wij te danken aan de

4 Antiq., XV, 11; Bella V, 5.

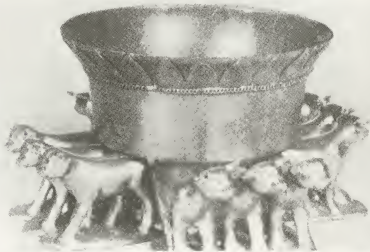
rende terrein was tweemaal zo groot als dat van de oude tempel geworden. De eigenlijke was gebouwd van grote blokken witte steen; het interieur had de lengte en breedte van de tempel van Salomo, maar de hoogte was 40 ellen (± 18 meter) in plaats van 30 ellen (± 13½ meter), een bovenkamer nog niet eens meegerekend. De tempel van Herodes was verdeeld in het heilige der heiligen en het heiligdom of het heilige, evenals de vroegere tempels, maar de inrichting er van was veel overdadiger. Het heilige der heiligen was ledig en van het heilige gescheiden door middel van een voorhang. Voor een meer gedetailleerde beschrijving van dit gewelgige tempelgebouw wordt de lezer naar Josephus verwezen.

In het Boek van Mormon wordt ons duidelijk gemaakt,

dat de Nephieten, weer een andere tak van het Hebreeuwse volk, wisten waartoe een tempel diende en zij hebben er dan ook een aantal op het vasteland van Amerika gebouwd. De eerste tempel hier was blijkbaar die, welke werd gebouwd door Nephi, nadat hij en zijn volgelingen zich van hun onrechtvaardige broeders hadden afgescheiden. Deze werd gebouwd naar het voorbeeld van de tempel van Salomo, waarvan zij alle bijzonderheden uit de koperen platen konden vernemen. Hier volgen de woorden van Nephi:

„En ik, Nephi, bouwde een tempel, en ik bouwde die naar de tempel van Salomo, met dit verschil, dat er niet zoveel kostbare materialen voor werden gebruikt, want die werden daar niet aangetroffen; daarom kon hij niet gelijk worden aan de tempel van Salomo. Doch de bouw was als die van Salomo's tempel en de bewering was buitengewoon fraai.” (2 Nephi 5:16.)

Het is hoogst onwaarschijnlijk, dat Nephi een tempel zou hebben gebouwd zonder daartoe te zijn gemachtigd door middel van een uitdrukkelijke openbaring van de Here. Bovendien moesten immers alle tot de tempeldienst behorende verordeningen nog worden geopenbaard. De Nephieten onderhielden de wet van Mozes, doch dat wil nog niet zeggen, dat het bedienen van verordeningen voor de levenden, uitsluitend binnen de perken van het Aäronische Priesterschap, in dit heilige gebouw zou zijn toegestaan. Nephi en zijn volgelingen

De „gogon zee” in de tempel van Salomo.

onderhielden de wet van het Evangelie en het is waarschijnlijk, dat alle verordeningen voor de levenden dus moesten worden voltrokken overeenkomstig het Melchizedekse Priesterschap. Nephi schijnt trouwens bepaalde verzegelde machten van het priesterschap te hebben bezeten, evenals een andere Nephi, waarvan melding wordt gemaakt in het Boek van Helaman (2 Nephi 33:15 en Helaman 10:7.) Zolang er zulke profeten aanwezig waren, kon er aan de rechtvaardigen een volledige begiftiging worden verleend; anders zou er waarschijnlijk een beperkte begiftiging worden toegediend in het kader van het Aäronische Priesterschap.

Jakob, de broeder van Nephi, leerde waarschijnlijk in deze zelfde tempel, maar de toespraak van koning Benjamin moet wel in een andere tempel zijn gehouden,

die in het land Zarahemla stond. (Mosiah 1:1-18.)

Het is heel goed mogelijk, dat het volk van Zeniff de oude tempel van Nephi heeft hersteld, toen zij terugkeerden in het erfland van hun vader, of misschien hebben ze er toch wel een nieuwe gebouwd. (Mosiah 7:17.) Met betrekking tot het gebruik, dat het volk van Zeniff van een tempel maakte, rijzen er enige belangwekkende vragen. Hadden zij wel het juiste gebruik van de verordeningen daarin te bedienen of gebruikten zij de tempel gewoon als vergaderplaats? Vooral tijdens de goddeloze regering van koning Noah rijst de vraag naar de bevoegdheid van de betrokkenen.

Door Amulek wordt melding gemaakt van een verwijzing naar een interessant voorval, dat in een Nephitische tempel had plaats gevonden — er wordt ons niet bij verteld, waar en wanneer dit is geschied:

„Ik ben Amulek; ik ben de zoon van Giddonah, die de zoon was van Ismaël, een afstammeling van Aminadi, dezelfde Aminadi, die het handschrift vertaalde, dat op de muur van de tempel stond en door de vinger Gods was geschreven.

En Aminadi was een afstammeling van Nephi, de zoon van Lehi, . . .” (Alma 10:2-3.)

Toen de verzezen, verheerlijkte Heiland drie dagen achtereen aan de Nephieten verscheen, deed Hij dat „. . . rondom de tempel, die in het land Overvloed stond; . . .” (3 Nephi 11:1.) Vóór de opstanding des Heren kon het werk der verordeningen voor de doden noch in de tempels in Palestina, noch op het Amerikaanse vasteland, worden verricht. Na Zijn opstanding echter gaf Hij de Nephieten een volledige uiteenzetting van dat werk. Dit blijkt uit het feit, dat Hij de hoofdstukken 3 en 4 van Maleachi in hun geheel aanhaalde en „Hij legde ze aan de schare uit” (zie 3 Nephi 24 en 25 en het eerste vers van hoofdstuk 26). Zo geraakten de Nephieten bekend met de zegelmacht van Elia, zoals deze wordt toegepast in het werk der verordeningen voor de doden. Wij mogen dan ook wel aannemen, dat dergelijke werkzaamheden in hun tempels werden verricht gedurende het tijdperk van hun rechtvaardigheid, vier generaties lang. Het was Mormon niet toegestaan, de uitleggingen van de Zaligmaker van Maleachi's verwijzingen naar Elia te vermelden, omdat de sleutelen van die kennis in onze bedeling aan Joseph Smith overhandigd moesten worden, die dan de juiste toedracht van die verordeningen en het gebruik van die sleutelen nader zou verklaren.

Na des Heilands opstanding moet het werk der verordeningen voor de doden zijn verricht in heilige gebouwen, die werden opgericht in de landen rondom de Middellandse Zee. De verwijzing van Paulus naar de doop voor de doden in 1 Kor. 15:29 schijnt daarvan wel het bewijs te leveren. In ieder geval schijnen de Korinthiërs toegang te hebben gehad tot een tempel, die voor dergelijk werk aanvaardbaar was en door de Here werd erkend. Waarschijnlijk was die maar heel klein en wij beschikken niet over nadere gegevens hieromtrent. Hetzelfde geldt trouwens voor enig ander soortgeëld gebouw, dat tijdens de eerste eeuw van onze jaartelling door vroegere heiligen voor de Here werd opgericht.

Hoe de heiligen der laatste dagen het huwelijk zien

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN *
van het Eerste Presidentschap

* Uit zijn boek „You and Your Marriage” (U en uw huwelijk).

Het huwelijk is een sacrament en behoort dat ook te zijn. Er bestaan verschillende definities voor het woord *sacrament*, maar onder Christenen beduidt dit een godsdienstige plichtpleging of ceremonie, die op plechtige wijze wordt voltrokken door iemand, die daartoe het juiste gezag bezit. Het is een gelofte of een plechtige verbintenis, het geestelijke teken of verbond tussen de partijen die samen een overeenkomst aangaan onderling, en tussen hen en God.

Uit de hierna volgende citaten blijkt dat het huwelijk door de Here Zelf werd ingesteld en geheiligd:

„Ook had de Heere God gesproken: Het is niet goed, dat de mens alleen zij; Ik zal hem een hulpe maken . . .

„Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aanleven; en zij zullen tot één vlees zijn.” (Gen. 2:18 en 24.)

Toen Jezus uit Galilea vertrok en in het grensgebied van Judea kwam over de Jordaan, volgde Hem een grote menigte en de Farizeën ondervraagden Hem aldaar over de echtscheiding. „Doch Hij, antwoordende, zeide tot hen: Hebt gij niet gelezen, Die van den beginne den mens gemaakt heeft, dat Hij ze gemaakt heeft man en vrouw?

„En gezegd heeft: Daarom zal een mens vader en

moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn;

„Alzo dat zij niet meer twee zijn, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.” (Matth. 19:4-6.)

Het is dus wel duidelijk, dat het in Gods bedoeling lag, dat man en vrouw één zouden worden. Door in eigen Persoon bij deze huwelijksluiting dienst te doen, heeft Hij de instelling van het huwelijk als zodanig dan ook geheiligd. Het huwelijk is een normale, gezonde, verkiezelijke levensstaat en het is ingesteld ter vervulling van Gods doeleinden met deze wereld.

Het huwelijk is het centrale element in het huiselijk en maatschappelijk bestel. Het is meer dan een menselijke instelling, die uitsluitend moet worden geregeld door de traditie en burgerlijke wetgeving. Het is een godsdienstig sacrament, of zou dat althans moeten zijn, waarbij mannen en vrouwen zich plechtig verbinden om Gods medewerkers te worden tot verwezenlijking van Zijn openlijk verklaarde doelstelling om voor Zijn geestelijke kinderen het aardse leven en de sterfelijkheid bereikbaar te maken en zodoende hun onsterfelijkheid en eeuwig leven tot stand te brengen.

Er zijn mensen die zeggen, dat de hoogste, meest toegewijde en begeerlijke levensstaat is te bereiken buiten het huwelijksverbond, m. a. w. zij willen hen die de hoogste heerlijkheid zoeken, verbieden om „zich te bezoeiden met lichamelijke en dierlijke onderlinge betrekkingen”. De Schrifturen bieden ons geen garantie om een dergelijke leerstelling te rechtvaardigen. In de Spreuken van Salomo lezen wij: „Die een vrouw gevonden heeft, heeft een goede zaak gevonden, en hij heeft welgevallen getrokken van den Heere.” (Spr. 18:22.) Bovendien zegt de apostel Paulus, schrijvende aan Timotheüs: „Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen,

„Door gemeenschap der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid; „Verbiedende te huwelijken, gebiedende van spijzen te onthouden, die God geschapen heeft, tot nuttigting met dankzegging, voor de gelovigen, en die de waarheid hebben bekend.” (1 Tim. 4:1-3, cursivering toegevoegd.) Voorts lezen wij in de Leer en Verbonden: „En verder, voorwaar zeg Ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschrift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden.” (L. & V. 49:15.)

De heiligen der laatste dagen geloven dat mannen en vrouwen voor tijd en eeuwigheid in de tempel getrouwd moeten worden, ten einde in dit leven het beste en het grootste geluk in deze wereld en in de komende te verwerven. Zonder de verzegelende verordeningen van het tempelhuwelijk kan de mens geen staat van goddelijkheid bereiken en geen volheid van vreugde ontvangen, omdat de ongehuwde geen volledig en volkomen mens is.

Voor een heilige der laatste dagen is er slechts één soort huwelijk geheel aanvaardbaar en dat is het tempelhuwelijk of het celestiale huwelijk, dat uitsluitend

in de tempels van de Kerk wordt voltrokken. Deze tempels zijn voor de Here gebouwd en in heiligheid aan Hem opgedragen, om ons een plaats te verschaffen waar godsdienstige en eeuwige plechtigheden en verordeningen voltrokken kunnen worden. Hoewel wij het burgerlijk huwelijk erkennen, dat wordt voltrokken door wettige ambtenaren, voorgangers van andere kerken of anderen die de wettelijke bevoegdheid bezitten om een huwelijk te voltrekken, geloven wij toch, dat een huwelijk voor tijd en eeuwigheid alleen in een tempel van God kan worden gesloten en dan nog slechts door iemand die het gezag bezit, dat Christus aan Petrus gaf, toen Hij zei: "... zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn..." (Matth. 16:19)

Deze bevoegdheid of dit gezag wordt in de Schriften aangeduid als „de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen” (zie het hierboven aangegeven vers) en bij het celestiale huwelijk doen deze sleutelen dienst om de poort te openen die toegang verschaft tot dat koninkrijk.

De mens heeft bepaalde fundamentele levensbehoeften, zowel zedelijk als maatschappelijk, biologisch en geestelijk, en deze kunnen slechts ten volle worden gerealiseerd in de van God verordene instelling van het eeuwig huwelijk.

Om hier op aarde een rijk en overvloedig leven te kunnen hebben en hiernaar te streven, dienen en offeren, zijn verantwoordelijkheid kennen en zijn van God gegeven scheppende krachten uitoefenen. "... Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben." (Joh. 10:10)

Toch is de grootste waarde van het huwelijk misschien niet gelegen in hetgeen aan de individuele man en vrouw toevalt door in de echt te treden. Het eigenlijke doel van hun verbintenis is aangegeven in het gebod, dat de Here de mens in den beginne gaf, nl.: „Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar..." (Gen. 1:28.) In het rechtmatige huwelijk is de mens in de gelegenheid om zijn natuurlijke drang om te scheppen en zich voort te planten te verwezenlijken. Alleen in de echtelijke verhouding kan dit ten volle en op gepaste wijze worden vervuld in het ter wereld brengen en opvoeden van kinderen. De ouders dienen te bedenken dat de kinderen, die hun geboren worden — hun eigen kinderen — ook Gods kinderen zijn. Hij is immers de Vader van hun geesteslichamen en tijdens het voorbestaan heeft Hij wijselijk voorzieningen getroffen, opdat eenmaal de eeuwige elementen en de eeuwige geest onscheidbaar met elkaar verbonden mochten worden om een volheid van vreugde te kunnen ontvangen. Heiligen der laatste dagen geloven derhalve dat God werkelijk de derde deelgenoot in hun echtelijke verbintenis is en dat het ter wereld brengen van kinderen binnen hun van Godswege bekrachtigde echtvereniging een onderdeel is van Zijn plan om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Toen de Here Jezus de liefde tot God en de naaste als de twee grootste geboden bestempelde, verheerlijkte

Hij daarmee de liefde. Er is ons dan ook gezegd dat God liefde is en omdat God eeuwig is, volgt hieruit, dat ook de liefde eeuwig moet zijn en de vruchten en zegeningen daarvan zijn bestemd om tot in alle komende eeuwigheden te blijven bestaan. Om echter de voorrechten en voordelen van die eeuwige liefde te kunnen genieten, waar het gaat om de verhouding tussen echtgenoten, ouders en kinderen, zou de verordening die deze schoonste aller menselijke verhoudingen moet wetten en bekrachtigen, niet aanvaardbaar zijn als deze de beperking bevat: „totdat de dood u scheidt." Om de familiebanden en de huwelijksbetrekkingen eeuwig van kracht te doen zijn, moet de echtelijke verbintenis van *gezaghebbend* verklaard worden „voor tijd en alle eeuwigheid".

Alle mensen behoren te beseffen welke verantwoordelijkheid zij bezitten tegenover hun nageslacht en ten aanzien van de verbonden die zij met betrekking tot hun nakomelingen sluiten. Toen de Here zeide: „Wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen” (L. & V. 128:18), had Hij daarmee een keten op het oog, waarvan de schakels zowel tot in de toekomst als tot in het verleden reiken. Weliswaar hebben wij misschien meer directe verantwoordelijkheid jegens hen die ons in dit leven zijn toevertrouwd, dan tegenover onze voorouders. Wij kunnen niet aansprakelijk worden gesteld voor de zonden die ons voorgeslacht heeft bedreven, hetzij door het kwade te doen of het goede na te laten, maar wel heeft Hij ons gewaarschuwd dat ingeval onze nakomelingen de verkeerde weg opgaan en als dit is toe te schrijven aan ons plichtsverzuim tegenover hen, de zonden dan op ons eigen hoofd zullen zijn.

Onder de zegeningen van hen die de hoogste graad van heerlijkheid in het celestiale koninkrijk behalen, bevindt zich de zegening van eeuwige toename, hetgeen o. a. betekent dat er mensen zijn, die zelfs na hun dood medewerkers van God kunnen blijven in het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens.

De opvatting die de heiligen der laatste dagen hebben van het begrip „eeuwige vooruitgang” houdt in, dat wij dus eeuwig kunnen doorgaan met onze ontwikkeling en dat wij eeuwig kunnen toenemen in kennis, macht, intelligentie, bewustzijn en al die andere eigenschappen en vermogens die kenmerkend zijn voor de Godheid. In Gods staatsbestel is het echter zo geregeld, dat de mens deze staat van voortdurende vervolmaking niet kan bereiken in zijn onvoltooid of ongehuwde staat. De gehele mens moet kunnen groeien en toenemen, m. a. w., de man die zijn wederhelft heeft gevonden en met haar in de echt is verenigd.

Deze huwelijksopvatting met dat goddelijke perspectief geeft een nieuwe zin en betekenis aan het huwelijk als zodanig en verleent de huwelijks staat meer gewicht, waardigheid en heerlijkheid. Ieder weldenkend mens, die deze opvatting is toegedaan, zal voorzichtiger en kieskeuriger zijn in de keuze van zijn eeuwige levensgezel. Stellig dienen zowel mannen als vrouwen alvorens een dergelijke eeuwige overeenkomst aan te gaan, nede-

De toekomstige Ogden Tempel zoals getekend door de talentvolle architect. Ook de Provo Tempel zal er ongeveer zo uitzien.

rig en bedachtzaam te zijn en zij behoren in gebed te vragen om goddelijke leiding.

De heiligheid en godsdienstige bekrachtiging van het huwelijksverbond zullen dit nog oneindig verhevener en meer gewaardeerd maken als beide echtelieden — en dan moeten ze natuurlijk wel van hetzelfde geloof zijn — al vóórdat zij in het huwelijk treden hetzelfde doel voor ogen hebben. Zij moeten zich erop voorbereiden en het waardig zijn, de heilige verordening te ontvangen in gebouwen, die alleen betreden mogen worden door waardige leden van de Kerk. Hier ontvangen zij onderricht, leggen geloften af en beloven elkaar dan aan het altaar plechtig eeuwige liefde en trouw, in de tegenwoordigheid van God en Zijn engelen. Een dergelijke opvatting van het huwelijk en praktijk van de huwelijksvoltrekking, met de daaraan verbonden verplichtingen, dragen veel bij tot de bestendigheid van het te stichten gezin, de verheerlijking van het huwelijk als instelling en tot behoud van mensenzielen.

Zo gezien is het huwelijk in wezen een daad van geloof, plechtig bezegeld in tegenwoordigheid van een goddelijke Partner. Er behoort geloof toe en moed om het door te zetten en tot het einde toe te volharden, in

weerwil van de moeilijkheden, beproevingen, teleurstellingen en mogelijke sterfgevallen.

Als men de voorwaarden van dit eeuwige deelgenootschap aanvaardt en de daaraan verbonden verplichtingen op zich neemt, dient men wel te beseffen dat mislukking in deze vrijwel gelijkstaat aan een volslagen fiasco. Welke successen iemand ooit ook moge behalen op andere levensgebieden, als hij in gebreke blijft de verplichtingen na te komen die hem door het eeuwige verbond zijn opgelegd, dan staat daarop de ontzettend zware straf van het derven der celestiale heerlijkheid, vergezeld van de verantwoordelijkheid voor de verliezen die zijn geleden door hen met wie hij het verbond had gesloten en voor wie hij verantwoordelijk is gesteld.

„...Het huwelijk is de mens van Godswege geboden.

„Daarom is het wettig, dat hij een vrouw hebbe, en deze twee zullen één vlees zijn, en dit met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde;

„En dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat overeenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt.“ (L. & V. 49:15-17.)

JUL 1988